

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 8/2016

Září 2016

Kdo se rád zpovídá, sám užitečně zpovídá

Během studia na teologické fakultě nám vzácný profesor Jozef Vrabec přednášel pastorální teologii svátostí a samozřejmě i nauku o svátosti smíření. Jako jasný bod mi dosud svítí jeho pojmenování svaté zpovědi - "nejlidštější svátost".

Už jako bohoslovec čtvrták jsem měl při duchovním vedení v semináři jistou zkušenost se svatou zpovědí. Znal jsem její osvobozující sílu, nakonec prožíval jsem ji i v raném dětství před prvním svatým přijímáním. Ale taková charakteristika odpuštění hříchů, jakou podal náš profesor, že je to "nejlidštější svátost", mě fascinovala. Dodnes, po 39 letech kněžské služby, rád používám toto slovní spojení.

Kdo kromě Boha může odpustit

Svátost smíření je dar samého Božího Syna, ovoce jeho vykupitelské smrti za nás, je prožíváním nepochopitelné reality, která pobuřovala Ježíšovy současníky: "Kdo kromě Boha může odpustit hříchy?" Opravdu může člověk kněz v osobě Krista, jediného kněze a prostředníka, ohlásit svému bratru a sestře, kteří se kají a s lítostí předkládají bilanci svých selhání a hříchů, jistotu, že jejich vina je smyta, odstraněna? Že mrazivý dech smrti, který je v pozadí

každého hříchu, ztratil svou sílu? Takovou moc dal Bůh skrze Ježíše lidem, apoštolům, a tedy i Církvi. A Církev opatruje a chrání tento vzácný dar a dělí se o Boží milosrdenství s těmi, kteří po něm touží. Jelikož autorství této svátosti patří Bohu, jeho nekonečné lásce a soucitu s člověkem v jeho situaci, je svátosti nezpochybnitelně zapotřebí. Vždyť cena ukřižování Božího Syna volá po nezměřitelné hodnotě tohoto daru.

Potřebuje se čestný člověk kát?

Toto je pohled víry, toho, kdo je do této problematiky bytostně zasvěcený. Prožívají to však všichni tak? Myslím na ty, kteří přijali pečeť Ducha ve svatém křtu a jsou pozváni k této důvěrné lásce, ale často tvrdí, že oni se zpovídat nepotřebují. Ptám se tedy provokativně: Potřebuje normální, čestný člověk svátost pokání? Na takto položenou holou otázku bez vztahu k jakékoliv hodnotě odpovídám: Možná ne. Život je třeba žít a je třeba si s ním poradit. Ale jakmile dám svůj život do vztahu s pravdou, začíná morální problém. Velmi osobní a akutní. "Žiji já osobně v pravdě?" Otázka se týká kvality mého života, morální kvality, která rozevívá celý vějíř vztahů v různých rovinách: k blízkým, kolegům, cizím, nepřejícím, k aktivitám, práci, majetku, odpovědnosti. Otázka, která už může být prvním náznakem změny, nápravy, uvedení věcí na správnou míru. To je první krok na cestě pokání. Samozřejmě, takovou pravdu jako objektivní normu musím nejprve přijmout a věřit, že nám ji zjevil sám Bůh a není výsledkem lidských úmluv. Tam, kde se taková objektivita Bohem zjevené pravdy popře, je třeba už jen psychologa, který pomůže vykličkovat z výčitek svědomí.

Šestnáct let jsem pracoval jako vězeňský kaplan. Setkal jsem se s tím, jak si někteří lidé, kteří žili pod tlakem trestné činnosti, platili psychologa (nemyslím na ústavního psychologa, který je součástí nápravného procesu). Mnozí profesionálové z této oblasti potvrdí, že do jaké míry přibývá v populaci těch, co ztrácejí náboženský rozměr, stoupá potřeba psychologických poraden.

Když člověk zjistí, že jeho život a skutky jsou v rozporu s pravdou, s příkazem lásky, která je nejvyšší normou pravdivosti života, ocitá se v krizi. Jak to napravit? Minulost se vrátit nedá. Pokud se člověk propracuje až

sem, projeví velkou dávkou pokory, že vůbec připouští, že je narušitelům vztahů, někomu ublížil svým chováním, nezřízeně lpí na majetku, je bezohledný a chamtivý, s informacemi zachází podle vlastních výhod, láskou nazývá bezuzdnou smyslnost a že Bůh mu je dobrý, pouze pokud se o něco bojí. Láska k pravdě a pokora se zde stávají téměř synonymy. Člověk si uvědomuje a ztotožňuje se s pravdou a přitom chápe, že v pravdě nežije nebo se od ní vzdaluje. Pokud se takto začne dívat na svůj život, není daleko od cesty pokání a konečného smíření. Najednou se v něm vynoří trýznivá potřeba odčinit, napravit, vynahradit, co bylo narušeno.

Nové vidění života

Doprovázel jsem pacienty na klinice hematologie jako jejich vlastní duchovní a vzpomínám si, že proces otevírání se pravdě trval dlouho. Musela nastat hraniční situace, aby se uvolnila cesta k novému pohledu na život. Jistý mladý muž, úspěšný ve svém byznysu, mi řekl: "Nevím, jak to se mnou dopadne, ale nelituji to pro nový pohled na život. Víte, přišel jsem na to, že jediné, co má cenu, je láska. Vám se, pane farář, zpovídat nebudu, ale řeknu to mé ženě. Jí se vyzpovídám, ať ví o mně všechno, ať ví, jak si jí vážím a miluju ji. To ostatní je již druhořadé." Tento člověk se propracoval až sem. Jistě, z pohledu svátosti smíření nepředstavuje konečnou, ale dobře vystihuje to, co svátost pokání musí nutně obsahovat. Nové vidění, obrácení, upřímnou lítost, že věci nebyly takové, jaké měly být, ale že je ochota podle možností napravit, co se napravit dá, a prosit o odpuštění.

Svátost pokání završena smířením však představuje mnohem více. Přijmout

rozhrěšení neznamená pouze psychologickou útěchu, uzavřít minulost a vyrovnat se s jinými. Při svátostném rozhrěšení člověk dostává jistotu, že mu Bůh odpustil hřích a vinu. Že zlo, které na něj dosahovalo ze spáchaného hříchu, je definitivně zničeno. Obnovil se vztah nejen mezi bližními, ale především vztah s Bohem spravedlnosti a milosrdenství. Hřích, který toto pouto lásky zničí či zdeformuje, je zcela odstraněn. A Bůh

má moc člověku při návratu udělit ještě větší radost a pocit důstojnosti. Tam, kde se zdá, že vše bylo ztraceno, Boží láska vdechne nový život.

Od vzrodu přes plachost až ke svobodě

Podobenství o milosrdném otci a marnotratném synovi nám to dokonale ztvárňuje. Minulost se již nepočítá. Temná vzpomínka dává spíše vyniknout radosti, že se zachránil život a může se rozvíjet v prostředí otcovy lásky. Toto je svátost pokání. Duši, která prošla lázní slz lítosti, vidí Bůh v celé kráse svého obnoveného obrazu. Tak jako se se zálibou dívá na svého jednorozeného Syna, který se stal pravým člověkem, tak se dívá na člověka, který se znovu zrodil lázní svátosti smíření. Taková je radostná pravda svátosti smíření.

Životodárný proces obnovení při svátosti smíření mi bylo dopřáno poznat při různých životních přiběžích lidí. Obsahoval postoje od vzpurného pohledu, který se míchal s bolestí a nedůvěrou, přes plachý, uhýbavý, provinilý pohled až ke klidnému pohledu člověka, který si opět uvědomuje svou lidskou důstojnost a začíná vychutnávat svobodu Božího dítěte. V této souvislosti je zajímavé sledovat některé konvertity, jak vzpomínají na svou rozhodující svatou zpověď. Měli pochybnosti, výhrady, stále nacházeli důvod odkládat tento krok, ale rázné slovo kněze "vzpovídejte se!", kterému se nakonec podvolili, rázem ukončilo všechna trápení a zmítání se v pochybnostech. Známým příkladem apoštola zpovědi byl sv. Jan Bosko. Jakou důležitost připisoval svátosti smíření při vedení mladých chlapců! Bez ní by jeho dílo ani nebylo možné. Vždy je však nutné, aby hříšník upřímně litoval, toužil vzdát se hříchu navzdory možné recidivě, náporům pokušení a sklonem vlastní povahy. Právě zde je cítit, jak je svátost pokání "nejlidštější". Nekonečné Boží milosrdenství s trpělivostí snáší náš těžkopádný krok v procesu duchovní proměny.

Rozpačité "nevím"

U lidí se však mohou vyskytnout různé postoje i užitek z přijetí této svátosti. Nejlepší bude zase příklad bohužel pravdivý. Čekal jsem na snoubence, kteří měli přistoupit ke svaté zpovědi před sňatkem. Nevěděli, že už sedím v zpovědnici a čekám na ně. Jelikož si povídali nahlas, slyšel jsem na rozpačitou otázku jednoho: "Co mu tam mám říct?" I odbornou radu druhého: "Však něco mu tam řekni a máš to za sebou." To asi nebyl dobrý začátek pro manželství, které má stát na pevném základě pravdy a Božího požehnání. Svátost pokání je buď účinná a pak musí být pravdivá a úplná (důsledné vyznání vážných provinění a hříchů), nebo není upřímná, a proto je neúčinná, ba i škodlivá. Vyznání bez

upřímné touhy skoncovat s minulostí, konané podle schématu dětinských hříšků, bývá narušením charakterů. Jako kněz jsem se vždy hrozil tzv. masových zpovědí na velké svátky pod časovým stresem, bez analýzy někdy složitých okolností, jen aby se to všechno stihlo. Pojmenoval jsem je "zpovědi na povel".

Po svátosti pokání má člověk sáhnout co nejdříve poté, jak se ocitne pod tíhou prohry v hříchu. Opravdu nepochopitelné je, pokud ten, kdo věří, že Bůh je milující Otec, pěstuje si hřích a setrvává v něm jako ve své přirozenosti. Vyznává, že Bůh je hoden lásky, a zároveň nic pro to neudělá?

Ve svátosti pokání člověk dostává také zvláštní pomoc. Upřímná a hluboká lítost vrací člověka do Boží náruče. A k návratu patří i to, aby marnotratný syn odprosil rodinu či společenství (Církev). Právě zde se dokonává dimenze smíření. Kněz reprezentuje v danou chvíli Církev. Sám Kristus, který vložil návrat k Bohu do této služby Církve odpouštět, obdarovává tento okamžik osobitou podporou. Pro pokoru, že zveřejníme svou křehkost a hříšnost, dostává se nám ještě milosti pomáhající jako zvláštního daru svátostného pokání.

Nástroj duchovního doprovázení

Sama svátost pokání se může při určité pravidelnosti stát i vynikajícím nástrojem duchovního doprovázení. To samozřejmě předpokládá stálého zpovědníka nebo alespoň snahu o takovou zásadu. V případě lehké

materie tzv. zraňujícího hříchu by možná úplné vyznání ani nebylo nutné, ale jde o objektivizaci postojů, hledání určitých napětí, která lze charakterizovat jako pokušení, nebo rozhodnutí, která se zdají ještě přijatelná a bezhříšná. A právě zde je nesmírně důležitý čas, jak předejít možným dalekosáhlým důsledkům a pádům. Dábel, nepřítel štěstí Božích

dětí, vyvíjí ohromnou aktivitu přesně v této oblasti. Nezveřejnit, nechat si pro sebe, proč o tom mluvit, vždyť to není hřích. Manévrovací prostor nepřítel je právě to - nechat člověka v izolaci, tajnosti, bez možnosti jakékoliv korektury. Stačí se přestat upřímně zpovídat a po čase se člověk ocitá tam, kde určitě nezamýšlel.

Nakonec ještě jeden postřeh. Z pozice kněží se někdy zdá, že staří lidé vyprávějí při svátostném kontaktu o všem možném, jen ne o svých hříších. Tito lidé však

často nemají nikoho, s kým by se promluvili o svých trápeních a o svém vnitřním světě. Nikdo je už nechce poslouchat. Proto by se jim mělo pomoci dozrát. Ano, k věčnosti. Nebojme se říci, že i pro nás kněze to bude velmi užitečné. Vyžaduje to od nás velkou trpělivost, lásku a zejména pokoru. Vždyť platí zásada: "Kdo se sám rád zpovídá, rád zpovídá, a s Boží pomocí i užitečně."

(podle KN)

Odpuštění nám umožní vrátit se do života

Jedním z náročnějších, Bohu však velmi blízkým skutkem duchovního milosrdenství je odpouštět těm, kteří nám ublížili. Často bychom tento skutek chtěli nahradit něčím jiným. Ale tento skutek se nedá zastoupit jiným. To, co nebylo odpuštěno, dříve či později i tak vyplouvá na povrch.

Odpuštění má obrovské, grandiózní důsledky! Odpouštění křivd je plodem milosti, kterou dostáváme z nebes. Proto je dobré všimnout si naší tendence utíkat se k náhradám.

Jistě, v životě bychom si měli dávat pozor na takové věci, jako je zloba, nevrlost, nevěle nebo hněv či na projevy dokonce až nevráživosti, nenávisli. Ale tohle všechno, už na první pohled velmi špatné, jsou ve skutečnosti jen symptomy něčeho mnohem horšího - jsou to symptomy neodpuštění. V jistém smyslu jde o příznaky našeho nemocného vnitřního

ho světa - přetvářky, kamuflovaných řešení a řešení "naoko".

Problém, který byl odstraněn jen povrchně a rána po něm zůstala nevyлéčená, může v duši člověka spustit velmi nebezpečný proces. Pokud nám v duši zůstalo něco, co nedokážeme odpustit, přináší to nechtěné plody - obvykle v podobě nesmyslných, unáhlených, nepodložených a podivínských reakcí.

Podobné následky může mít i úsilí problém schovat či obejít a udržet zdání dobrého vztahu. To nás poškozuje minimálně tím, že vztah zůstává v styčných bodech paralyzován, jakoby zmrazený.

Pro náš život je vhodné přijmout jako zásadní pravdu: žádný opravdový vztah se neobejde bez tématu odpuštění. Odpuštění potřebujeme všichni. Neměli bychom se divit, že jsme všichni hříšní - víme to od prvních stránek Bible. Všichni potřebujeme, aby se nám odpouštělo a všichni potřebujeme umět odpouštět. Zatímco naše potřeba dostat odpuštění je zřejmá dostatečně, to, že k našim potřebám patří i odpuštění dávat, je zřejmě mnohem méně.

Opravdově odpouštět

Opravdové odpuštění není věcí dobré vůle. Dobrá vůle nestačí. Nikdy není dostatečně mocná, aby dokázala ovládnout síly v nás.

Schopnost odpustit je zakořeněna hluboko v člověku - tam, kam dokáže sestoupit jen Bůh. I zákoníci se v momentě, kdy Ježíš odpouští hříchy chromému člověku, kterého před něj spustili střechou (srov. Mk 2, 1n), ptají: "Kdo může odpouštět hříchy než Bůh?" Ježíš jim neprotičeří, protože nemluví špatně: ano, pouze Bůh umí zacházet s takovým "materiálem", jakým je hřích; pouze Bůh odpouští hříchy. Svým odpuštěním hříchů chromému Ježíš jen dosvědčuje, že je Otcův Syn zjevující Boha, že je Bůh.

Zlo nám dělá špatně

Odpuštění je velký dar. Především pro ty, kterým se ublížilo. Dá se říci, že pokud jsme neodpustili, život není životem.

Není až tak důležité, aby bylo odpuštěno nám, pokud jsme ublížili, ale je přímo otázkou života, abychom my dokázali odpustit těm, kteří ublížili nám. Odpouštět totiž znamená nacházet zdraví, uzdravovat se. Jednoduše řečeno: zlo nám dělá špatně.

Pokud nám bylo ublíženo, neměli bychom si to "oslazovat" tvrzením, že "nám to nic nezpůsobilo". Ublížení je ublížením, zlo je zlem. Při odpouštění nejde o to, abychom se nutili k shovívavosti, k "slušné dobrotivosti", protože pak - dříve či později - i tak vybuchneme hněvem. Když nás něco zranilo, tak nás něco zranilo. Nemá smysl lhát si ani sama sebe přesvědčovat, že se nic nestalo, když jsme dotčeni, uraženi, možná zničení - je třeba si to přiznat.

Proč tolik přizvukuji pravdivosti a upřímnosti v této věci? Protože odpustit znamená vyléčit se z ublížení, a to znamená vyléčit se v jistém smyslu z dvojité nespravedlnosti, protože zaprvé: někdo mě zranil; zadruhé: své zranění si ponesu celý život možná jako trvalé utrpení; zlo, které mi bylo provedeno, nevymažu.

Vystoupit z důsledků ublížení

Zlo je o to zhoubnější, o co víc zasahuje život. Kdo odpouští, vystupuje z důsledků ublížení. Kdo odpouští, osvobozuje se od zla, které mu někdo udělal. Tomu, kdo odpustil, se podařil kvalitativní skok - prošel úžasným vývojem, který souvisí se setkáním s tím, který jako jediný umí stvořit srdce znovu, dát člověku nový život - a proto již není uvězněn v bolesti, která ho zasáhla.

Toto potřebujeme: uzdravit se ze všeho zla, které nás zasáhlo, podobně jako se potřebujeme uzdravovat ze zla, které jsme udělali. Není to záležitost jednoho momentu. Je to proces, putování, cesta. Je na to potřebný hluboký nádech a odvaha jít dál. Ale je to znovunabytí kontroly nad svým srdcem.

Odpustit tomu, kdo mi ublížil, znamená vyhoupnout se zpět do sedla svého života. Je to návrat k aktivnímu postoji, je to vystoupení z pasivity, z pozice vzdálené od vlastního života. Je na to potřebná Kristova moc, naše zkušenost s tím, který bere urážku, kříž a bolest na svá bedra - pokud mu je předáme, vrátí nám je proměněné. Tento přechod je úžasná věc.

Když nás ovládne hněv

Zkusme to parafrázovat z druhé strany. Řekněme, že se přistihneme přitom, že nás ovládá hněv a bojíme se svých reakcí. V takových situacích se jednak snažíme zvládnout to, že jsme se stali oběťmi nespravedlnosti; na druhé straně nás nespravedlnost, která se nám stala, "nahlodává" pokušením napravit to, o co jsme přišli, nebo žádat zaplatit za to.

Pokud podlehneme těmto úvahám, hrozí nám, že z pozice oběti přejdeme do pozice soudce; z pozice těch, kterým se stala nespravedlnost, na stranu těch, co se chystají trestat - i když podle spravedlivých nároků.

Podlehnout pocitům obětí, ukřivdění a bojující za spravedlnost, znamená vystavit se vážné hrozbě, že se nás zmocní hněv. Jen co si rozumem odůvodním, co se chystám udělat, hněv snadno přeroste do agrese a agrese ztrácí smysl pro hranice. Ve skutečnosti přecházíme do útoku - začínáme trestat. Opravdovou obětí je však Ježíš Kristus. Jediným soudcem, který vykoná spravedlnost a ví, jak napravovat, je náš nebeský Otec.

Kde začít s odpuštěním

Běžně začínáme u sebe. Obvykle se opřeme o svou dobrou vůli. Nebo ze sebe nějak vydolujeme soucit s těmi, co nám ukřivdili. City jsou však vratké, nestálé, a tak se snažíme získat pomoc od rozumu: začneme se snažit toho druhého pochopit - vcítit se či vstoupit do jeho myšlení. Zpravidla však skončíme při ještě větším rozhořčení, protože se nám zdá, že my bychom něco takového nikdy neudělali - nikdy bychom se nedopustili takového zneužití, nelidskosti, netaktosti... Nedokážeme uspokojivě probádat, jak je možné, že druhému chybí náš rozum. Někdy ho pak začneme omlouvat. Můžeme však skončit u naivity, která je velmi nebezpečná, protože nic neřeší, jen problém oddaluje.

Považuji za důležité upozornit ještě na "reflex svatého pokoje". Jde o postoj, při kterém si odpuštění zaměňujeme s jakýmsi "mávnutím rukou nad minulostí", se zapomněním. Je to způsob na přežití, ale ne řešení. Přežití, ale ne život!

Co tedy dělat? Jako u všech sedmi skutků duchovního milosrdenství, i v tomto případě potřebujeme přejít od našich horizontálních vztahů k vztahu s tím, který je nad vším, k vztahu s naším nebeským Otcem - to je cesta, jak žít naše lidské vztahy. Odpuštění není totiž o napínání našich svalů. Jde o cosi, co přesahuje naše danosti. Opravdu ho může vykonat jedině Bůh!

Problém odpouštět svědčí o plytkém vztahu s Bohem

Pokud máme problém odpouštět, znamená to, že nemáme dostatečně hluboký vztah s Bohem. Pokud to upřímně chceme změnit, začít bychom měli od toho, že bylo odpuštěno nám. I Ježíš bezprostředně poté, co svým učedníkům odevzdal modlitbu Otče náš, komentuje jako jedinou část o odpuštění: "Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům." Poukazuje na naši vinu, na náš dluh před Bohem, protože náš dluh vůči Bohu souvisí s dluhem, který mají jiní vůči nám. My však často žijeme v postoji, který není postojem viníka. Vycházím ze své kněžské zkušenosti: s viníky se setkávám velmi zřídka... Většinou potkávám lidi, kteří mají pocit, že vinni jsou jiní, že jiní jim něco dluží. Stěžují si, že byli o něco ochuzeni, že jim něco bylo vzato, nebo jim nebylo dáno, což jim mělo být dáno. Popravdě, častěji je to tak u lidí, kteří sami umí velmi ublížit jiným a škodí společnosti. Zpravidla právě lidé, kteří žijí neuspořádaně, v neřestech či závislostech, z nichž se neumí vymanit, nebo se zamotali do nepoctivých způsobů zisku, okrádání nebo zneužívání, mají hluboký a primitivní pocit nespokojenosti, ublíženosti, dluhu a v důsledku toho srdce plné nároků a nenaplněných práv. Pro něco, co se jim v životě přihodilo, stále tvrdí, že jim někdo něco dluží a že si jen uplatňují svá práva. Jsou to lidé, kterých je třeba bát, protože...

...jistou dobu jsem navštěvoval vězně ve vyšetřovací vazbě a mezi nimi také nebylo mnoho vinných... Alespoň podle jejich slov. Naše setkání se často začínala obviňováním a ukazováním prstem.

Tento postoj však máme tak trochu všichni. Je v nás tendence žít s pocitem nenaplněných práv. Je to postoj žalobců. Pro žalobce nebo někoho, kdo v srdci

nosí tento postoj, má hebrejščina výraz satan; Písmo svaté mluví také o ďáblovi jako o žalobci (např. Zj 12, 10).

Nám však nikdo nic nedluží. Naopak slova modlitby "odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům," nabádají otevřít oči skutečnosti, že my všichni bez rozdílu jsme dlužníci vůči Bohu, který má s námi nesmírnou trpělivost a - jak říká Svätý otec František - nikdy se neunaví odpouštět nám naše viny.

Umění osvojit si postoj viníka

Pokud se nad tím dobře zamyslíme, umění osvojit si postoj viníka nás učí sám Boží Syn, který je šťastným dlužníkem svého Otce - vše přijal od něj.

Jak si osvojit postoj viníka? Položme si například otázky, které doporučují církevní otcové: "Udělalí jsme všechno, co jsme měli?" "Jsme křesťany, jakými bychom měli být?" "Jsme svatyní Ducha Svatého, tak jak bychom měli být?" "Jsme bratry a sestrami, jakými bychom měli být pro naše blízké?" "Jsme kněžími, otci, matkami, jakými bychom měli a mohli být?" Pokud tyto myšlenky necháme působit v našem srdci, uvědomíme si, že před naším Otcem jsme viníci: "nemiloval jsem, jak jsem mohl." "Nedal jsem, kolik jsem mohl dát." "Velmi často jsem svůj život ze strachu, z úzkosti zdržoval pro sebe."

Připomínejme si často naši chudobu, náš reálný stav před Bohem. Mějme na paměti, že i kdyby jiní spáchali hříchy objektivně větší než my, naše konto je před Bohem i tak stále v mínusu a potřebujeme jeho odpuštění. Evangelium mluví jasnou řečí: "odpouštějte a bude vám odpuštěno. Dávejte a dají vám" (Lk 6, 37-38).

(podle KN)

Znovuzrození předchází poslušnost

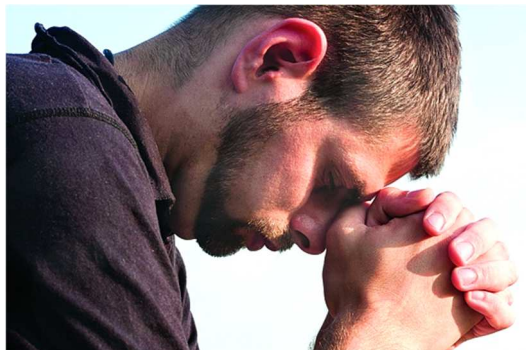
Možná si někdo myslí, že poslušný je ten člověk, který snáší donucení a pasivně se mu podrobuje. Není to však tak. Poslušnost je v podstatě úkonem víry a svobody, kterým věřící člověk uznává a přijímá Boží vůli.

Pokud chceme najít Boží vůli a ověřit si, zda to, co považujeme za své povolání nebo poslání, je skutečně projevem Boží vůle, je nám třeba udělat několik důležitých kroků.

Nejprve si však objasníme, co je to Boží vůle a zda Bůh má zvláštní vůli ve vztahu ke každému jednotlivci.

Boží vůle - věčné dilema

Takto položené otázky nás mohou přivést do rozpaků. Jsou totiž situace, ve kterých bychom se chtěli odvolávat na Boží vůli - jako na jedinečné osobní povolání. Bylo by totiž zklidňující a posilující, kdybychom v hodinách pochybností a obtíží najisto věděli, že každý prvek našeho života - šťastný či

nešťastný - má své místo a smysl, protože je včleněn do Božího záměru zamýšleného od věčnosti.

Něco v nás však zároveň protestuje otázkou a následnou úvahou: Postavil by nás Bůh před mimo nás určený program, který je třeba splnit, a to dokonce aniž by nám dal spolehlivé prostředky, jak ho poznat? Taková Boží

vůle by přece nepočítala s naší svobodou...

Víme, že Bůh nás volá jménem a setkání každého z nás s ním se děje osobitým způsobem. Od Abrahama po Petra se dějiny hemží příklady mužů a žen povolanych k novému životu s konkrétním posláním, které je symbolicky vyjádřeno změnou jejich jména: "Od nyníška se budeš jmenovat Abraham (Izrael, Petr)."

Protože se zdá, že poslání Mojžiše, Jeremiáše či Pavla odpovídá zvláštní Boží vůli, vyvstává otázka: "Jde o výjimečné osudy nebo o příklad toho, co jsme všichni povoláni prožívat?"

Jak poznat Boží plán s námi

Nejeden dobrý rodič, kněz, vychovatel, který pomáhá mladým vybrat si životní směr, se jistě setkal s chlapci a dívkami, co se na něj s nadějí a úzkostí obrátili slovy podobnými těmto: "Chci plnit Boží vůli a nechci se splést. Ale nevím, co ode mne Bůh očekává, a proto přicházím za vámi, abyste mi poradil, jak s jistotou poznat (zjistit), co si mám vybrat."

V podobných situacích může pomoci rozlišování. Nevyjeví nám však Boží plán s námi, neboť rozlišování nás jen naladuje, abychom ve svých touhách a přáních poznali ty, které se mohou a také budou odvolávat na Kristova Ducha.

Na výše vyjádřenou žádost bychom však mohli odpovědět i takto: "Předmětem Boží vůle není to, co si máš vybrat, ale abys dobře využil ten způsob života, který si v závěru upřímně, od egoismu a strachu osvobozené reflexe sám zvolíš. Bůh od tebe neočekává, že si zvolíš tu či onu cestu, protože byla pro tebe připravena od věčnosti, ale očekává, že dnes dáš odpověď na jeho přítomnost a jeho volání. Bůh chce, abys ty sám při všem, čím jsi - při své minulosti, dějinách, setkáních, při vnímání toho, co bys potřeboval od Církve a od světa -

rozhodl, jakou osobní odpověď dáš na volání, které jsi slyšel v evangeliu a které cítíš ve svém srdci." Nejde totiž o to objevit a uskutečnit předem stanovený program, ale dovolit, aby se zrodila věrnost.

Takový přístup - jak ukazuje zkušenost - představuje dost radikální změnu perspektivy, a proto vyžaduje čas.

Na druhou stranu víme, že existuje Boží plán s lidstvem...

Boží plán s lidmi

Pokus popsat Boží plán s lidstvem najdeme v úvodu do Janova evangelia, ale i ve spisech sv. Pavla, jako například: "V něm nás již před stvořením světa vyvolil, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. Ve své lásce nás předem určil, abychom rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny" (Ef 1, 4 -5). "Ale těm, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi" (Jan 1, 12).

Tento Boží plán není ledajaké předurčení Boží suverénní svobodné vůle. Je to plán spásy, který vyjadřuje, dokud Bůh je - láskou, která se dává a předává: Bůh, který je důvěrným spojením Otce, Syna a Ducha, se otevírá jiným, aby je přijal do své lásky.

Tento plán zahrnuje celé dějiny a celé lidstvo, se kterým Bůh uzavřel smlouvu. Ale protože tato smlouva je vyjádřením touhy po spojení, je určena jen svobodným osobám.

Z toho vyplývá, že je možné se setkat s Boží touhou, která se dá vnímat osobně: pokud se Bůh projevuje svým slovem, jeho slovo je tu proto, aby ho každý z nás slyšel; pokud nás volá, abychom se prostřednictvím jeho jediného Syna stali jeho syny a dcerami, čeká od nás, že se vyjádříme slovem, které se spojí s jeho Slovem, a Bůh doufá, že každý z nás mu toto slovo řekne. Zjevení jeho lásky ho v nás může zrodit. Ale je jen na nás, abychom ho vyslovili - svobodně, bez přinucení.

Jinými slovy: Když nás Bůh stvořil ke svému obrazu, očekává, že každý z nás dá tomuto obrazu skutečnou podobu. Každý z nás je povolán odrážet Otcovu

svatost ve svém životě tak jako Ježíš, který dal obrazu Otce skutečnou lidskou tvář a jeho slovu jedinečný přízvuk.

Bůh není superpočítač

Bůh, před kterým stojíme, není supervýkonný počítač schopný programovat a pamatovat si miliardy jednotlivých osudů, jehož je třeba se strachem

a chvěním ptát na naši budoucnost. Bůh je láska, která nás - podobně a odlišně - povolává k životu; nabízí nám smlouvu a společenství. K této Boží tváři se máme obrátit, pokud opravdu chceme poznat Boží vůli. Pokud to uděláme, zjistíme, že Boží vůle není diktát či osud, ale volání ke společnému tvoření.

Podstatné pro tento typ "společného tvoření", ve kterém rozeznáváme Boží vůli a svobodně ji s poslušností uskutečňujeme, je naše schopnost vejít do tvůrčího dialogu víry.

Dialog je setkáním dvou bytostí, které ve vzájemné komunikaci hledají společný cíl: jak se dostat blíž k životu a pravé svobodě.

Dialog víry má dvě složky: a) vidět, slyšet, vnímat, porozumět, b) odpovídat poslušností celého svého života. Obě složky obsahují klíčové slovo - poslouchat: poslouchat - slyším - naslouchat. Takové poslouchání je zároveň poslušností, protože spočívá v přizpůsobení údělu člověka záměrům Stvořitele.

V dialogu víry stojí totiž člověk před svým Stvořitelem: "Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Pán jediný" (Dt 6, 4). A správným postojem člověka před Stvořitelem je bázeň, pokorná pozornost a otevřenost srdce, které umožňují slyšet, nechat vstoupit do sebe a uvést do praxe živé Slovo.

A "Panovník Hospodin ..." - jak čteme v knize proroka Izaiáše - "každé ráno probouzí mi uši, abych poslouchal jako učedník"(Iz 50, 4).

Moudrý učedník objevuje základ celé moudrosti v bázni před Bohem a - stejně jako Šalomoun Hospodinu, který ho ve snu oslovil: "Žádej, co ti mám dát!" - odpovídá: "Dej tedy svému služebníku srdce pozorné" (srov. 1 Kr 3, 5 - 9).

Nejlepší podíl, který se neodejme

Umět poslouchat je největší moudrostí a projevem inteligence. Srdce naslouchající Bohu je ten nejlepší podíl, který nám nebude odňat. Ježíš to řekl Marii sedící u jeho nohou a naslouchající jeho slovům (srov. Lk 10, 39 - 42).

Svatý Benedikt představuje ve svých Pravidlech poslech jako dřinu: "Poslouchej, synu, poučení Mistra, nakloň ucho svého srdce, přivítej s radostí žádosti laskavého Otce a snaž se je naplnit, spíše než se díky dřině poslušnosti navrátíš k tomu, od kterého ses odvrátil nízkostí neposlušnosti."

Abychom se mohli stát učedníky Slova, sv. Benedikt doporučuje askezi skládající se ze tří částí: 1. z ticha naslouchání, 2. poslušnosti naslouchání a 3. pokory. Takovou askezi potřebujeme jako terapii, protože neumíme poslouchat - přirozeně totiž slyšíme to, co slyšet chceme...

Askeze jako škola poslouchání

Prvním stupněm je naslouchání rozumem - intelektuální naslouchání "poučením Mistra".

Protože potřebujeme proměnu naší inteligence, našeho smýšlení, potřebujeme meditovat nad Božím slovem v Písmu svatém, které je celé "z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě a výchově ve spravedlnosti, aby byl Boží člověk dokonalý a připravený na každé dobré dílo" (2 Tim 3, 16 - 17).

Je třeba, abychom byli lidmi lectio divina, čili promyšleného poslouchání a vychutnávání oslaveného a živého Božího slova. Při něm - kromě vhodných komentářů a pomoci duchovního průvodce - i vnitřní Mistr osvětluje přijaté slovo, takže proniká naše srdce, to na něj reaguje a dá se jím ovládnout. "Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce." (Žid 4, 12).

Když takto začíná reagovat naše srdce a naše touha se obrací a staví tvář v tvář Bohu, posunuli jsme se na vyšší stupeň: naše rozmanité touhy se přetváří do

lásky k Bohu a tato láska nás nutí milovat Boha, sebe i ostatní stejným způsobem.

Pokud jsi, synu, zvládl znovuzrození na úrovni rozumu a srdce, "s radostí vítej žádosti laskavého Pána", který tě stvořil a chce tvé znovuzrození na úrovni osobnosti, protože "pokud se někdo znovu nenarodí, nemůže spatřit Boží království" (Jan 3, 3).

Znovuzrozený v Bohu objevuje sám sebe a uvědomuje si, že je Božím dítětem, ve kterém je všechno orientované, usměřňované, proměňované a polarizované Boží láskou. V tomto okamžiku se už u něj nejedná o rady rozumu či o touhy srdce, ale o vyšší úroveň osobnosti, na kterou se změnil díky poslouchání a poslušnosti.

(podle KN)

Má poradenskou službu i Bůh?

Byl čas hříbů. Zlákala mě vidina bohatého úlovku. Brouzdaje po lesních houštinách stylem: ještě kousek, možná ještě tam něco bude... jsem najednou procítl. Je nejvyšší čas vrátit se. Po hodině adrenalinového blouzení jsem spatřil, že můj orientační instinkt selhal: vždyť právě tady jsem si dal čelem vzad! A stmívalo se. Ne, neprosil jsem o zázrak s helikoptérou či mysliveckým džípem. Jen potkat jediného člověka, který to tady zná...

Sytit, napájet či odívat nuzné jsou pro nás - alespoň teoreticky - velmi

srozumitelné skutky milosrdenství. S těmi duchovními již máme menší zkušenost. Každý však zná dávné rčení: "Dobrá rada nad zlato." Ale globální mentalita nám nutí "vylepšený" slogan: "Já si poradím i sám!"

Hledat dobrou radu je, zdá se, vykopávka. Proto dávat dobré rady jsme si jaksí odvykli.

Vždyť dnes je moderní pochybovat o všem. Tak nám les názorů houstne

a v našich tápáních se pak notoricky vracíme k témuž bodu. Podvědomě však hledáme cosi průzračného, evangelně jednoduchého a krásného.

Dobře se rozhodnout

Zajisté, umět si poradit i sám, bývá znakem rozhledu a zkušenosti. Ale většinou se to týká materiálních, čili viditelných záležitostí, v nichž potřebují dobrou radu spíše začátečníci či znevýhodnění. Na druhou stranu ti nejpodnikavější si umí kvalitní poradce řádně zaplatit.

Někdo však zažije situaci, že ho přijmou najednou na tři školy nebo po dlouhém hledání do dvou zaměstnání. Co dělat? Objeví se úzkost, obavy, aby rozhodnutí nebylo třeba litovat.

Poradit si v mezilidských konfliktech bývá ještě náročnější. Tehdy totiž něco vidíme a něco vůbec není vidět. Ať v sobě nebo v tom druhém. A chodíček života se může zužovat, ba i ztratit.

Do třetice nosíme v sobě celkem neviditelnou sféru: oblast naší víry, života s Bohem, spolu s mravní odpovědností za své jednání. V ní se občas zažije i polární noc. Tehdy si řekneme: Kdybychom tak mohli zavolat Pánu a zeptat se, co by nám poradil!

Studnička srdce

Samotné váhání a nerozhodnost jsou normální. Čím je kdo prozíravější, tím větší nejistotu při rozhodování zakouší. Na druhou stranu žít znamená jednat, překonávat nejistoty. Takže názor, který příteli pomůže správně se rozhodnout, představuje velmi cenný dar. Na slovo vzaté milosrdenství.

Při troše statečnosti si nejdříve musíme přiznat, že se ve svém vlastním nitru nevyznáme nejlépe. Velký duchovní vůdce František Saleský říkával: "V mnoha duších se vyznám dobře, jen ve vlastní ne!" Navíc studánka našeho nitra může být zaházena informacemi, znečištěná lhotejností nebo na druhé straně rozvířována úzkostným hledáním.

Vyžaduje péči i jemné zacházení, abychom v ní mohli objevit svou pravou tvář, bez níž nebudeme vidět jasně ani tváře druhých.

Kdy radit

Někdo si plete komunikaci s permanentním poučováním, jen sám o radu nežádá. A jsou i tací, co hledají radu, která jim vyhovuje, aby si potvrdili vlastní představy. O to tu ale nejde. V Písmu čteme: *"Pokud rozumíš věci, řekni o tom bližnímu! Pokud však ne, polož si ruku na ústa, aby tě nepřistihli při nerozumném slově a nezahanbili tě"* (Sir 5, 14).

Pro odpovědi na zásadní otázky si každý potřebuje v sobě vytvořit prostor. Neměli bychom proto dávat nežádané rady. Bylo by to, jako táhnout slepého přes přechod, kterým se nechystá jít. Případně se zeptejme: "Můžu ti dát dobrou radu?" Nade vše radme tomu, kdo nás o názor požádá, nebo tomu, kdo je v nouzi. Zajisté je rozdíl, zda povzbudíme k modlitbě někoho na plese nebo na nemocničním lůžku.

Nebojme se poradit

Nikdy nebylo snadné dobře radit. Tím spíše se tato ochota stává krásným projevem milosrdenství.

Abychom mohli dát někomu dobrou radu, jsou nutné určité předpoklady. V první řadě pozitivní postoj. Čili chtít dobro toho druhého bez posuzování. Nezneužít jeho upřímnost ani ho neobírat o svobodu.

Součástí pozitivního postoje je vyzařování pokoje. Jen tak se stáváme jeho nástrojem i pro jiné, umíme si snadněji udržet odstup od vlastních problémů a soustředit se na svět toho druhého. A pak základním předpokladem pro kontakt s Božím Duchem, jehož potřebujeme zvláště při choulostivých rozhodováních, je právě vnitřní pokoj. S ním souvisí i pokora a schopnost ptát se sebe sama, jestli mám kompetenci radit v té oblasti, které se pochybnost týká.

Nade vše bychom měli v sobě rozvíjet empatii. Jednak kognitivní složku empatie, čili schopnost pochopit problémy osoby, která potřebuje radu. S ní souvisí vzdělávání se, ale zejména zpracování zkušeností, protože snáze pochopíme jiného, pokud jsme na vlastní kůži zažili cosi podobného. Stejně potřebujeme rozvíjet i emotivní empatii, která umí vycítit i to, co se nedá analyzovat, racionálně zhodnotit. Čili schopnost intuitivně zmapovat celkovou situaci, citové rozpoložení a okolnosti pochybuujícího. Právě od schopnosti

soucítní závisí, zda naše rada bude skutkem milosrdenství, nebo planým předváděním se či trefováním naslepo.

Chce to čas

V konkrétní situaci je třeba, abychom pochybujičímú věnovali prostor ke kvalitnímu naslouchání. Stává se, že v atmosféře přijetí se mu vynoří to nejlepší řešení, které potřebuje. A o to jde. I když jste mu nic neporadili, bude vás považovat za moudrého a dobrého člověka. Nakonec se potvrdí, že nejlépe rozumí své situaci každý sám, ale ne vždy je v rozpoložení, aby ji mohl objektivně zhodnotit. Ani nám nebude hrozit spasilský syndrom, čili namýšlení si, že dobro druhého závisí na nás.

Jindy se může řešení rodit hůř. Tehdy je třeba si vyžádat čas na uvažování, modlitbu a potřebný odstup. Papež František dosvědčuje: "Naučil jsem se nedůvěřovat prvnímu řešení, které mi napadne."

Řeknete si: "Vždyť to je celá procedura!" Zajisté, v běžném životě bývá poskytnutí dobré rady jednodušší. Pokud si nás přátelé již odzkoušeli, vracejí se k nám pro radu docela spontánně. Tak jsme přišli k ještě jednomu důležitému bodu, kterým je vzájemné poznání. Čím lépe známe toho, komu máme poradit, tím lépe pro nás i pro něj. Zejména, když nám poznání sebe i usnadní.

Přece jsou občas nutné bleskové rady, i když se neznáme. Tehdy je třeba důvěřovat, že nám dobrý Bůh pomůže a použije nás i s našimi chybami. Neodmítejme, když nás žádají o radu. Všichni jsme v něčem kompetentní. Když bližního vyslechneme a řekneme mu byť jen pár empatických slov, Pánu to stačí, aby se věci pohnuly dobrým směrem.

Radit životem

Aby si od nás někdo ptal radu, chce to pokoru. A té nikdy nebylo mnoho. Naštěstí, dobrou radu nedáváme jen slovem. Mnohem více skutky. Všichni, i v té nejbanálnější praxi. Zapomnětlivé můžeme například povzbudit dodržením slova. Vždy pozdě přicházejícímu dobře radit vlastní přesností, konzumnímu šetrností, "workoholikovi" obdivem přírody. Tak se celý náš život může přetvářet na ohromný skutek milosrdné lásky.

I když se mezi námi vyskytují velmi obdarovaní lidé, nepřestane platit, že v určitých situacích nejlépe poradí ten, který žije u nás: manžel manželce, a proč ne i otec synovi a matka dceři. Jak krásně mohou dobře radit starší manželé mladším! Ale i mladý člověk staršímu.

Papež František povzbuzuje, že schopnost radit, doprovázet, není vázána na hierarchickou službu Církve, a proto ji mohou účinně vykonávat i laici. Možná by se v našem životě vyskytlo méně chyb, kdybychom dali větší prostor mezigeneračnímu dialogu a vzájemnému doprovázení.

Moudrost z Písma

Nejúčinnější školou pravé moudrosti je poslouchat Boží slovo. Poslouchat ho ve smyslu čtení, uvažování, ale i poslechu, řízení podle něj. Jen si připomeňme jak milosrdně, s láskou poučil své učedníky Ježíš na cestě do Emauz. Přidal se k nim, i když šli špatným směrem. Empaticky poslouchal, ptal se a zase poslouchal. A když už řekli vše, co měli na srdci, začal vyprávět on. A bavilo je to. I když to nebyly lehké řeči. Jejich nitro ožívalo, oči zazářily. Začali vidět v novém světle události, Ježíše, sebe. A nakonec jim Ježíš dát radu nemusel. Pochopili vše i bez ní.

Marie na svatbě v Káni úžasně poradila nám všem: "Udělejte všechno, co vám řekne" (Jan 2, 5). Stala se Matkou dobré rady, neboť ani v nejhustší tmě víry nepřestala poslouchat slovo Páně a kráčet vpřed. Následujme ji, aby se Boží milosrdenství mohlo šířit i skrze naše dobré rady.

(podle KN)

Bože, žehnej práci našich rukou

Čas prázdnin a dovolených se skončil. Dva měsíce prázdnin nás zvláštním způsobem zvaly, abychom jaksi vědomě procítili život a vychutnávali si ho. Skutečný odpočinek a pokrm pro duši nabízí Bůh. V této době sklizně plodů naší úrody se snažme i o to, aby pravý chléb života nezůstal ležet stranou.

Při uvažování nad sklizní a časem dovolených, kdy si dopřejeme více odpočinku, mi napadá příběh Anthony de Mella. Zvířata zorganizovala setkání a začala si stěžovat na to, že jim lidé stále berou to, co patří jim. "Berou mi moje

mléko," říká kráva. "Berou mi moje vejce," říká slepice. "Berou mi moje sádlo a dělají si z něj masť," říká prase. "Loví mě pro můj olej," říká velryba.

A tak to šlo dál. Nakonec řekl šnek. "Mám něco, co by lidé měli rádi, a to více než všechno ostatní. Něco, co by ode mne rádi vzali, kdyby mohli. Já mám ČAS."

Můžeme mít všechnen čas světa, pokud si ho dopřejeme. Jakou souvislost můžeme najít mezi časem, časem dovolených a sklizní, chlebem či ovocem? Během léta jsme si zvykli často opakovat: "Už jsem unavený, potřebuji dovolenou, odpočinek." Kromě potřeby odpočinku si uvědomujeme i potřebu chleba, ovoce, potřebu úrody. Ježíš říká, já jsem chléb života, dám ti pokrm a oporu; ze síly tohoto chleba budeš moci žít (srov. Jan 6, 51). Ježíš je chléb života, to je jádro poselství. Přirozeně, existence chleba nestačí k vyřešení problémů výživy.

Hlad po smysluplném životě

Každodenní život si od nás vyžaduje hodně opotřebení našich sil, vyčerpávání našich rezerv. Pokud vidíme, že někteří z nás jsou na cestě unavení nebo se stali sklíčenými, konstatujme, že v mnoha lidech roste hlad po životě, mnozí touží po smysluplném, naplněném, vydařeném životě. Odkud tedy pochází bezmocnost, rezignace či malátnost? Nemůžeme přehlédnout skutečnost, že mnozí z nás trpí podvýživou z nedostatku Božího slova, Božího napojení či eucharistického chleba. Z důsledku podvýživy se lidé stávají slabými, až tak, že nedokázali pokračovat dál; když padnou, nedokážou se postavit. Nemají žádnou sílu k řízení svého života, nedokázali změnit své zvyky, rezignují.

Nebezpečné je i být jednostranně vyživován, protože to vede k nezdravému vývoji a nezdravým plodům. Takovým trendem může být například nostalgické vracení se do minulosti, fundamentalismus nebo může jít dokonce o fanatické projevy zbožnosti. Ježíš říká: "Já jsem chléb života" (Jan 6, 48). A přesto se často setkáváme s podvýživou nebo nevyváženou stravou mnoha katolíků. To, jaké ovoce budeme sbírat, záleží na tom, čím se budeme živit. Zdravou výživou je Ježíš v Božím slově a ve svátostech. On nám dává posilu na cestě, když jsme sklíčení, smutní, zklamaní. On nám podává ruku a činí nás pozornými na naši další cestě. On je znamením toho, že Bůh se nám dává, že on nás neopustí, že zůstává v naší blízkosti, že nás miluje a doprovází. Abychom měli zdravou zbožnost a zdravé plody, potřebujeme zdravou výživu.

Jsmo jen poutníky na cestě

V minulém století navštívil jistý turista ze Spojených států amerických známého polského rabína Hofetza Chaima. Udiven viděl, že rabin žije pouze v jednoduché místnosti plné knih. Jediným nábytkem byl stůl a lavice.

"Rabbi, kde máte nábytek?" Ptal se turista. "A kde je váš?" Říká Hofetz. "Můj? Ale vždyť já jsem tu jen na návštěvě. Já tudy jen projíždím," říká Američan. "Přesně jako já," odpověděl rabin.

Pokud člověk začne žít hlouběji uvnitř, navenek žije jednodušeji. Ale neplatí to opačně. Jednoduchý život nepřináší neodvratně s sebou i hloubku. Proto potřebujeme být neustále napojení na kmen, aby naše ovoce vycházelo z hlubokého spojení s Pánem. Cesta, kterou nám Ježíš ukazuje, není pozváním, abychom se stali nečinnými. Je to volání, abychom si vyhradili ticho na modlitbu, během kterého se v nás více rozvine jeho přítomnost a zabere stále více a více prostoru, až se zcela připodobníme Kristu na zemi.

Buďme pozorní na stopy Boha

Potřebujeme se setkávat s Pánem ve slovech Písma svatého. Číst a meditovat Boží slovo. Potřebujeme se setkávat s Pánem v našem každodenním životě, být

pozorní na stopy Boha, nepřehlížet slova, setkání a lidi, kteří nám přinášejí blízkost Božího poselství, kteří nás přivádějí do blízkosti Boha. A potřebujeme i setkání s Pánem v Eucharistii. On je pro nás chlebem, který dává sílu a vitalitu naší víře. Pomáhá nám tak zvládnout naši životní cestu s našimi úkoly a pomáhá nám smysluplně ztvárnit náš život. To je nejkrásnější, nejlepší a nejchutnější ovoce, pokud vzejde z napojení na Pána. Kdo je napojen na kmen, nežije jen pro sebe a nesaje sílu kmene proto, aby se sám udělal velkým, ale aby přinesl ovoce. Ze spojení s Ježíšem narůstá i život pro Ježíše a pro bližní. Kdo je napojen na Ježíše, přináší ovoce. Ale přinášet ovoce neznamená neustále spouštět sociální a apoštolskou činnost, ale žít životem, který dělá viditelným Boží dobrotu ve světě.

(podle KN)

V minulém čísle Zpravodaje jsme představili Baziliku Panny Marie Sněžné v Římě. Pokračujeme v našem výletu po římských bazilikách.

Bazilika svatého Jana v Lateránu

Matka a hlava všech kostelů města a světa - Bazilika sv. Jana v Lateránu (Arcibasilica Papale di San Giovanni in Laterano) patří pod správu Vatikánu. Je jednou ze čtyř papežských bazilik v Římě, které nesou titul bazilika větší.

Lateránská bazilika na Náměstí sv. Jana v Lateránu v Římě je chrámem číslo jedna ze všech katolických kostelů. Její počátky sahají do antiky a raného

středověku, barokního stylu nabyla v 17. a 18. století. Proč se bazilika nazývá Lateránská? Původním majitelem území, na kterém je postavena, byl rod Lateránů.

Pokud Baziliku sv. Jana v Lateránu pokládáme za "matku a hlavu všech kostelů města a světa", tak proč katolíci putují nejprve do Baziliky sv. Petra ve Vatikánu? Kněz Jan Dubina, který působí v Římě, to objasnil: "Bazilika sv. Jana v Lateránu je opravdu ,matkou a hlavou všech kostelů", protože je katedrálou římského biskupa, papeže. Po svém zvolení nový papež přichází do Lateránské baziliky a ujímá se katedry, která se nachází uprostřed apsidy a na které může sedět výlučně římský biskup. Katolíci většinou nejprve navštěvují Baziliku sv. Petra ve Vatikánu, protože tam se nachází hrob apoštola Petra, který z pověření Pána Ježíše byl prvním papežem. Ve Vatikánu sídlí papež, odtud pravidelně promlouvá k věřícím na audienci a před modlitbou Anděl Páně.

Kostel v pohanské říši

První křesťanský císař Konstantin I. dal na území dnešního náměstí sv. Jana vybudovat Kostel Nejsvětějšího Spasitele. Cílem bylo, aby se zde lidé v roce 312 modlili za jeho vítězství v bitvě u Milvijského mostě. O rok později císař vydal Edikt milánský, který zaručoval náboženskou rovnoprávnost. Jelikož v Římě v těch časech převládalo pohanství, tento chrám jako symbol křesťanství byl

mezníkem v dějinách Římské říše. Původní Konstantinova bazilika se nachází pod dlažbou současné Baziliky sv. Jana v Lateránu. Konstantin I. se postaral, aby ji vyzdobili zlatem a drahými kameny. Kolem roku 465 papež Hilarius dal k chrámu přistavit tři oratoria zasvěcená sv. Janu Křtiteli, sv. Janu evangelistovi a úctě k Svatému kříži.

Architektura, výzdoba

V dávné minulosti Baziliku sv. Jana v Lateránu vykradli, poznamenal ji požár, zemětřesení i blesk. V 13. století se o nový "šat" chrámu postarali papežové

Mikuláš III. a Mikuláš IV. Kněz Jan Dubina poukázal na umělecký unikát v apsidě chrámu:

"Jde o mozaikovou výzdobu Druhý Kristův příchod, kterou vytvořil Jacopo Torrita. Centrální místo na mozaice zaujímá kříž a Kristus. Kříž je bez korpusu, hlava Krista se však nachází nad křížem a je s ním propojena holubicí symbolizující Ducha Svatého. Kříž má podle starobylého konceptu na mozaice ústřední místo, vedle něj je Panna Maria a sv. Jan Křtitel, kteří ukazují na kříž. "Dále jsou na mozaice znázornění apoštolové - Petr, Pavel, Jan a Ondřej. Každý z nich drží v ruce svítek, na kterém jsou kristologické texty. Všichni se dívají na Kristův kříž.

s ním propojena holubicí symbolizující Ducha Svatého. Kříž má podle starobylého konceptu na mozaice ústřední místo, vedle něj je Panna Maria a sv. Jan Křtitel, kteří ukazují na kříž. "Dále jsou na mozaice znázornění apoštolové - Petr, Pavel, Jan a Ondřej. Každý z nich drží v ruce svítek, na kterém jsou kristologické texty. Všichni se dívají na Kristův kříž.

Velkolepý vzhled si Bazilika sv. Jana v Lateránu vysloužila nejen zásluhou architektů a umělců světového jména, kteří se soustředili "v baště umění" v Římě, ale i proto, že od dob Konstantina I. do druhé poloviny 14. století byla papežskou rezidencí. Symbolem neobsazeného papežského stolce je proto otevřený slunečník a zkrížené klíče, které jsou umístěny na průčelí baziliky.

Hlavní vchod baziliky uvede věřící do interiéru, který sestává z pětিলodního sakrálního prostoru. Dnešní podobu v barokním stylu jí dal architekt Francesco Borromini kolem roku 1650. Celý chrám prosvěttil a do bočních lodí umístil kaple. Mezi sloupy jakoby vložil výklenky, do kterých v 18. století umístili kolosální sochy dvanácti apoštolů. Nad výklenky jsou výjevy ze Písma svatého a malované medailony starozákonních proroků.

Oltář pro římského biskupa

Poutníky přicházející do Baziliky sv. Jana v Lateránu v hlavní lodi upoutá dřevěný kazetový pozlacený strop a papežský oltář, nad kterým jsou sochy

světců Petra a Pavla. Podle tradice jde o relikviáře, ve kterých jsou uloženy hlavy těchto dvou apoštolů. Zda oltář sloužil na slavení mše svaté jednotlivým papežům a zda toto místo využívá pro bohoslužebné účely i papež František, liturgista Jan Dubina vysvětlil: "Každý papež jako římský biskup přichází do ‚své‘ katedrály a na tomto oltáři slaví Eucharistii.

Podle zvyku poslední papežové slavili v katedrále mši svatou Poslední večeře na Zelený čtvrtek a mši svatou na svátek Kristova těla a krve. Stejně i papež František, avšak na Zelený čtvrtek v této své katedrále neslaví bohoslužbu, neboť v tento den navštěvuje věznice nebo nemocnice."

ZAJÍMAVOSTI

- Čeští poutníci se v římské bazilice sv. Jana v Lateránu zastavují u pamětní tabule v průchodu do její křížové chodby. Text vyrytý na tabuli připomíná, že 19. března 1729 zde byl kanonizační Bulou *Christus Dominus* prohlášen za svatého patron českého národa Jan Nepomucký.
- Na severovýchodní straně náměstí sv. Jana v Lateránu jsou Svaté schody, po kterých podle tradice krácel Pán Ježíš k Pilátovi v Jeruzalémském paláci.
- Vypovídající dominantou na tomto náměstí je socha sv. Františka z Assisi, která pochází z roku 1927. Světec natahuje ruce směrem k bazilice. Tímto gestem vyjadřuje moment setkání s papežem Inocencem II. a své poslání ochránit a upevnit Církev.
- Vedle Lateránské baziliky je egyptský obelisk, který spolu s podstavcem a křížem dosahuje výšky 45,7 metru a je nejvyšším jednolitým obeliskem na světě.

(podle KN)

Litanie k Božímu milosrdenství

Milosrdenství Boží, pramenící z lůna Otce,
důvěřuji ti.

Milosrdenství Boží, největší Boží vlastnosti
Milosrdenství Boží, nepochopitelné tajemství
Milosrdenství Boží, prameni tryskající z tajemství
Nejsvětější Trojice
Milosrdenství Boží, nedostižné lidským ani
andělským rozumem
Milosrdenství Boží, které nás voláš z nicoty k bytí
Milosrdenství Boží, z něhož pramení všechen
život a štěstí

Milosrdenství Boží, přesahující nebesa
Milosrdenství Boží, zdroji divů a zázraků
Milosrdenství Boží, zahrnující celý vesmír
Milosrdenství Boží, sestupující na svět v osobě vtěleného Slova
Milosrdenství Boží, které vytrysklo z otevřené rány Ježíšova Srdce
Milosrdenství Boží, skryté v Ježíšově Srdci pro nás a zvláště pro hříšníky
Milosrdenství Boží, nevyzpytatelné v ustanovení Eucharistie
Milosrdenství Boží, v ustanovení svaté Církve
Milosrdenství Boží, ve svátosti křtu svatého
Milosrdenství Boží, které nás ospravedlňuje skrze Ježíše Krista
Milosrdenství Boží, které nás provází celý život
Milosrdenství Boží, které nás zaplavuje zvláště v hodině smrti
Milosrdenství Boží, které nás obdařuje věčným životem
Milosrdenství Boží, které nás chrání před pekelným ohněm
Milosrdenství Boží, obracející zatvrzelé hříšníky
Milosrdenství Boží, úžase andělů a vytržení světců
Milosrdenství Boží, které nás pozvedá v každé nouzi
Milosrdenství Boží, zdroji našeho štěstí a radosti
Milosrdenství Boží, koruno všech Božích skutků
Milosrdenství Boží, v němž jsme všichni ponořeni

Milosrdenství Boží, sladký pokoji ztrápených srdcí
Milosrdenství Boží, jediná naděje zoufalých duší
Milosrdenství Boží, odpočinku a pokoji uprostřed trýzní
Milosrdenství Boží, rozkoši a vytržení svatých duší
Milosrdenství Boží, probouzející naději v každé beznaději, důvěřuji ti.

Věčný Bože, jehož milosrdenství je nevyčerpatelné a poklad slitování nepřeborný, shlédni na nás s laskavostí a rozhojni v nás své milosrdenství, abychom v těžkých chvílích nezoufali a neklesali na duchu, ale poddali se s velkou důvěrou tvé svaté vůli, která je láska a milosrdenství samo. Amen.

Vysluhování svátosti smíření - zdrtí či povzbuzuje

Kněz, který uděluje svátost smíření, přijímá věřícího jako toho, který se obviňuje ze svých hříchů a zároveň potřebuje rozpoznat kořeny zla, povzbuzení, gesto lásky a duchovní uzdravení. Jde o náročnou duchovní službu spojenou s obrácením člověka.

Vážená redakce,

ke svátosti smíření přistupuji s tím, že vyznám hříchy, Pán mi odpustí a chci se polepšit. Uvnitř zpovědnice jsem se již několikrát cítil jako v cele policejního zadržení. Zpovědník mi domluvil, některé věci však rozebíral tak dopodrobna, že to bylo pro mě ponižující. Mám i opačné zkušenosti, když byl kněz příjemný, a tehdy jsem měl radost z této svátosti. Myslím si, že kněží by měli komunikovat s věřícími tak, aby je motivovali ke zpovědi a ne vyvolávali strach ze zpovídání. Co si o tom myslíte?

Josef

Milý Josefe,

váš názor, že kněz by při vysluhování svátosti smíření měl komunikovat s penitentem tak, aby ho motivoval k dobré zpovědi, je správný. Doufám, že většina vašich zpovědí patří do této skupiny, když jste měl radost z vykonané zpovědi a ze smíření se s Bohem a Církví.

Patron zpovědníků svatý Alfons Maria de Liguori ve svém díle Praktický průvodce pro zpovědníka (určeném především pro kněze) podává portrét dobrého zpovědníka, který není ani příliš nekompromisní, ani příliš lhostejný. Pobízí kněze k přiměřenému dialogu se zpovídajícím se věřícím. Podstatné je terapeutické kritérium - zpovědník má mít pohled, postoj a slova lékaře. Nesmí zapomenout, že penitent je nejen viník, ale především je nemocný, proto ho třeba milovat a léčit. Ve svátostném dialogu má kněz kajícímu pomoci při rozpoznání kořenů jeho zla, aby mu mohl předepsat nejvhodnější "léky", přičemž bere v úvahu možnost uzdravení a růstu kajícího. Svatý Alfons je přesvědčen, že zpověď je událost, při které se pravda může ohlašovat nejplodnějším způsobem, neboť je ztělesněná v konkrétním životě člověka. Kněz se musí stát společníkem kajícího na cestě jeho obrácení. Má mít srdce překypující Kristovou láskou, která mu umožní přijmout kajícího, poslouchat ho, dělit se s ním a být mu společníkem na cestě. Proto je důležité mít dobrého a stálého zpovědníka, kterému kající nemusí vždy nanovo všechno vysvětlovat.

Papež František o svátosti smíření nedávno řekl: "Služba, kterou vykonává kněz jako služebník v Božím jménu na odpuštění hříchů, je velmi citlivá a vyžaduje, aby v srdci kněze vládl pokoj, aby měl srdce v pokoji, aby nezacházel špatně s věřícími, ale aby byl mírný, dobrotivý a milosrdný; aby dokázal zasévat naději do srdcí a především aby si uvědomoval, že kající, který přistupuje ke svátosti smíření, hledá odpuštění a dělá to podobně jako lidé, kteří přicházeli k Ježíši, aby je uzdravil. Pokud knězi chybí tato duchovní disponovanost, je lepší, aby - dokud se nedá do pořádku - tuto svátost nevysluhoval.

Všichni věřící mají právo, aby v kněžích našli služebníky Božího milosrdenství. Zpovědnice není „mučírna“. A nezapomínejme, že Bůh se nikdy neunaví v tom, aby nám odpouštěl" (katecheze Svatého Otce ze dne 20. listopadu 2013).

Svatý Alfons tvrdí, že zpovídání je "uměním všech umění", na které zpovědník potřebuje mimořádné duchovní zdroje. Proto je třeba, aby se věřící s láskou modlili i za svého zpovědníka.

(podle KN)

Svátost smíření – jak pomoci v přípravě

Ve svaté zpovědi je podstatné, aby věřící svým postojem i upřímným vyznáním hříchů projevil lítost nad proviněním se vůči Bohu, který ho vykoupil. Podle patrona zpovědníků sv. Alfonse je kněz nápomocný kajcíníkovi v této duchovně uzdravující svátosti.

Vážená redakce,

můj snoubenec měl problém při svaté zpovědi, neboť mu kněz naznačil, že se nedostatečně na tuto svátost připravil. Můj snoubenec přijal svátosti pouze před několika lety a zřejmě nevěděl, jak si udělat "zpovědní zrcadlo" a lépe se připravit na svátost smíření. Chtěla bych se zeptat, kdo má nebo může pomoci takovým lidem v přípravě na svátost smíření. Děkuji za odpověď.

Martina

Milá Martino,

svatá zpověď je svátostí obnovy života s Bohem, svátostí vykoupení a osvobození od hříchu. Důležité je, aby kajcíník měl v srdci lítost, v ústním projevu vyznání a v celkovém postoji a jednání dokonalou poníženost. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podstatnou část této svátosti tvoří vyznání hříchů.

Doporučeným nástrojem pro dobrou svatou zpověď a správnou lítost je zpytování svědomí. Častou chybou věřících je však rutina, která ze zpytování svědomí dělá jen "proběhnutí zpovědního zrcadlem", a nezamýšlejí se nad sebou hlouběji.

Na dobré zpytování svědomí se kajcíníkem doporučuje:

1. na začátku prosit o pomoc Ducha Svatého a uvědomit si závažnost a velikost svých hříchů;

2. zamyslet se nad hříchy, které se opakují;
3. hledat příčinu chyb či opakovaných pádů a mít odvahu pravdivě pojmenovat to, co je třeba v životě změnit;
4. stanovit si konkrétní kroky, jak se s tou-ktou chybou vyrovnat;
5. vzbudit lítost a poprosit Boha o potřebné milosti v dalším úsilí o změnu života.

I když uvedený postup naznačuje, že dobré zpytování svědomí nejvíce závisí od nás samých, přece však nemalá zodpovědnost při této přípravě je i na duchovních pastýřích a katechetech.

Kněžím v roli zpovědníků sv. Alfons připomíná, že "i kdyby kající přišel nepřipravený, zpovědník má udělat všechno, co je možné, aby ho připravil na přijetí rozhřešení tím, že mu pomůže uvědomit si například velikost urážky

způsobené Bohu, nebezpečí zatracení a podobně". Světec dále doporučuje: "Dobří zpovědníci především začínají zkoumat pramen a závažnost zla. Ptají se kajícího na návyky i příležitosti k hříchu, jaké v té době měl, s jakými osobami a za jakých okolností. Takto lze později kajícího vhodněji napomenout, lépe ho připravit na rozhřešení a doporučit mu i odpovídající prostředky."

Nejpodstatnější úkolem dobrého zpytování svědomí pro každého z nás, kteří chceme zodpovědně přistupovat ke svátosti smíření, je dospět k vnitřnímu pokání, které radikálně přeorientuje celý náš život, nasměruje nás k Bohu a odvrátí od zla.

Přeji vám, milá Martino, abyste nejen vy, ale i váš snoubenec dokázali dozrávat v touze po upřímném obrácení i díky dobrému zpytování svědomí. Ve svátosti smíření totiž lze okusit Boží milosrdenství a radost z daru křesťanské víry.

(podle KN)

Zadáno pro manžele a snoubence

Pátá část - Tři evangelijní rady pro křesťanské manželství

V evangeliích nám evangelisté zprostředkovali některé rady, které se v řeholním životě proměnily na „slavnostní sliby“ - slib čistoty, chudoby a poslušnosti. Je to křesťanská odpověď na tři záporné žádostivosti, na které ve svém listě s určitou razancí poukázal sv. Jan (1 Jan 2,16): žádostivost těla, žádostivost očí, honosení se bohatstvím.

Následující pracovní schémata by chtěla napomoci prohloubit manželskou spiritualitu. Povzbudit manžele k věrnosti evangeliu ve specifickém prostředí manželského povolání. Svátost manželství nenabízí nějakou podřadnou nebo méně důležitou cestu ve srovnání s ostatními povoláními v Církvi. Způsoby, které manželství nabízí, nejsou o nic horší, jsou to ten prostě jiné způsoby a závazky. Evangelijní rady proto nejsou pouta nebo zmenšení se, jak by se na první pohled mohlo zdát. Jsou to dary a nástroje, abychom mohli žít lépe s pocitem hlubokého pokoje. Dva zamilovaní považují za krásné spojit dva životy a předhánějí se, kdo bude štedřejší. Uzavíráme manželství právě proto, abychom mohli vše prožívat v lásce.

Povolání k manželství a jeho spiritualita

Jeden každý člověk je povolán, aby byl dokonalý a svatý. „Bud'te tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec,“ říká Ježíš. Taková perspektiva se nám otevírá křtem, jehož prostřednictvím se vydáváme následovat Ježíše, dokud nedosáhneme plnosti a zralosti.

Je to povolání k dokonalé radosti pro každého, které je dosaženo díky křesťanskému kráčení životem. Je to křesťanské povolání nebo povolání křtu, které je pro všechny - pro papeže, biskupy, řeholníky, manžele, svobodné, děti i starce.

Když jsme vyrostli a stali se z nás učedníci, klademe si otázku: Jakým způsobem chceme sloužit Pánu? Tato otázka v dorůstajícím křesťanovi dozrává a vytváří pozvánku k určité specifické službě. Na výběr má hned několik. Manželství se službou pro život nebo kněžství se službou pro společenství věřících, nebo zasvěcení k čistotě, život v řeholi...

Tak, jako se mluví o kněžském a řeholním povolání, musíme mluvit i o povolání ke svátosti manželství. Svátostné manželství nebývá chápáno jako povolání, když je zaměňováno s „obyčejným manželstvím“, které pro některé znamená nic jiného než určitý projev bezprostřední, spontánní a přirozené náklonnosti. Čili není nadpřirozené, není speciální, nemá tolik zásluh, je jednoduché ve srovnání s jinými profesemi, které se naopak musí považovat za výjimečné a „těžké“. Následkem takového uvažování někteří popírají a nechápou, že manželství je opravdové povolání.

Jistě, často se stává, že dva lidé se vezmou, aniž by si naplno uvědomovali, že jde o svátost a povolání. Kolik lidí v den svého sňatku řekne: „Žením se, vdávám se, protože se mi to líbí, protože je to hezké!“ Pravděpodobně si neuvědomují své povolání od Boha, nemají pocit, že právě odpovídají na volání, které jim ukládá důležitou úlohu při naplňování velkého projektu a které je zve vykonávat jednu velkou službu.

Svátostné manželství je povolání ne proto, aby manželé byli povoláváni konat speciální skutky (stát se misionáři, studovat Bibli a kázat, zakládat komunity, vykonávat speciální služby ve farnosti...), ale proto, aby s vědomím velikosti putování s Kristem zakusili touhu prožívat ho dobře a v plnosti křesťanského života. Svátostné manželství není nějaké obyčejné manželství, není to jen takové ledajaké spojení!

Svátostné manželství se nevyznačuje tím, že snoubenci se vzali v kostele, a nikoli na úradě, ale tím, že rozpoznali Boží volání a odpověděli na něj. Je to povolání žít dokonalou Kristovu lásku v páru a později v rodině.

Otázka, kterou katolický kněz při sňatku klade snoubencům, není pouze prosté: „Máte se teď rádi? Chcete prožívat tyto pocity navždy?“ Ano, i toto je důležité a patří to k manželství, ale nejde jen o to. Pokud by tomu bylo tak, chybělo by

jasné spojení s křesťanskou spásou. Nebylo by jasné, co je v něm křesťanské. Smysl otázky přivádí k úvaze: „Chcete se milovat dokonalou láskou, jakou nás Kristus miloval? Chcete být vy se svou rodinou ve světě viditelným znamením, obrazem té vznešené a krásné lásky, kterou Kristus miluje svou manželku Církev?“

Naneštěstí aktuální katolický obřad nepatří mezi ty nejsrozumitelnější a nemálo lidí očekává změnu, která bude brát v úvahu tyto skutečnosti. Je důležité rozpoznat specifické nástroje naší spirituality. Tři specifické cesty jsou speciálně vhodné pro nás manžele. Když po nich jdeme, rosteme, zdokonalujeme se, stáváme se svatými. Jde o dialog jako nástroj jednoty, sexualitu jako vztah a modlitbu v páru.

Život ve vztahu

Jde o všechny ty pozornosti, které ze dvou samostatných a odlišných lidí udělají jedno srdce a jednu duši. Existuje celá jedna škola, jak se dopracovat k dokonalému vztahu, pokud je vůbec možné se k němu dopracovat, protože

dokonalý vztah je Nejsvětější Trojice. Nejde o přirozenou záležitost. Je třeba ho „s rozhodností“ hledat a hledat třeba i malými, konkrétními a každodenními rozhodnutími. Jde o obrácení, které je třeba uskutečnit.

Je třeba naučit se poslouchat, naučit se chápat partnera, přičemž hlavní důraz neklást pouze na sluch. Sluch není dostatečný, naslouchání je více! Nasloucháme a chápeme i očima, kontaktem, řečí těla. Naslouchání je neodmyslitelným uměním v životě páru. Cvičit se a naučit se naslouchat je tak důležité, že bychom to mohli určitě zařadit do duchovních cvičení k posvěcení života páru.

Naučit se správně komunikovat, čili říci si vše bez toho, abychom partnera zranili. Naučit se vést dialog znamená pro křesťana projít od sobectví a egocentrismu k lásce k bližnímu a „alterocentrismu“, čili od středu „já“ k středu „ty“. Jinými slovy, obrátit se k Lásce a vstoupit k Bohu.

Naučit se přijímat společná rozhodnutí ne jako dva mladí svobodní lidé, kteří pokračují v žití jako dvě individuality i přesto, že přebývají pod jednou střechou, ale jako dvě stvoření, která se stala „jedním tělem“. Je třeba hodně pracovat na

svém nitru (často jde o těžkou práci), abychom se nerozhodovali jako za svobodna, abychom se vyhnuli přemoudřelosti nebo prohnanosti, nebo abychom nepřesouvali odpovědnost, abychom si „nepřerozdělili“ odpovědnost a „moc“ (ty rozhoduješ o dětech a škole, já o penězích a domě...).

Naučit se smířit se po vzniklých nedorozuměních, odpustit si a požádat o odpuštění, abychom obnovili vztah.

Mohlo by se zdát, že jde pouze o „laické“ a světské snahy, ne o cestu za svatostí. Ale není to pravda. Jde o cestu askeze v manželském páru, která je požadována, abychom uměli naplno žít své manželství jako „svátost“ a nejen jako prosté lidské společenství nebo lidskou dohodu.

Sexualita jako vztah

Znamená starat se s láskou o specifika svého pohlaví a uznat i ocenit rozdílnosti nejen tělesné, ale i psychologické toho opačného. On a ona, kteří se navzájem znají a rozpoznají různost chutí a vkusu, různost ve způsobu rozhodování, ve způsobu jednání, a navzdory této různosti to nevnímají jako překážku nebo nepříjemnost, ale jako odlišnost, která přitahuje, kterou oceňují a kterou chtějí sladit se svou odlišností.

Znamená nepovažovat určité intimní skutečnosti pouze za osobní uspokojení, ale také za zprostředkování a odevzdání sebe, způsob, jak lépe naslouchat partnerovi;

Znamená správně milovat, s něžností, s respektem a s ohledem na partnera. Nemyslet jen na své tělesné potřeby, ale i na uspokojení partnera.

To vše přivádí k vítězství nad sobectvím a vychovává k pravé lásce (darování se), která nutně přivádí k plodnosti a vylučuje uzavření se.

Manželská modlitba (nebo modlitba páru)

Je charakteristická tím, že je zaměřena na pár a na úspěch v manželském i rodinném životě. Je založena na všem, co se týká manželství, čili nejen na duchovnu, ale i na psychologii, na světě citů a smyslů, na vnímání psychologické i tělesné blízkosti. Manželská modlitba se realizuje zejména,

když jsme spolu a když si oba v páru skutečně uvědomujeme toho druhého. Když pohled není upřený někam do prázdna nebo na vzdáleného Boha, ale je upřený na Boha - Lásku, který je přítomen mezi námi, s námi a který nás má rád a chce, abychom se milovali dokonalou láskou. Já a ty se modlíme, abychom „roznítili“ vzájemnou lásku, lásku k životu a ke světu. Modlím se, abych uměl vroucně a zcela milovat stvoření, které mi stojí po boku. Modlíme se jeden za druhého, společně, nahlas, aby to partner slyšel, držíce se za ruku, v objetí, s pohledem upřeným jeden na druhého, s milosrdným srdcem, které umí odpustit, a tak posílit vztah. Naše modlitba je „tělesná“.

INDIVIDUÁLNÍ PRÁCE A PRÁCE V PÁRU

Nejdříve se každý samostatně asi 7 - 8 minut zamyslí nad následujícími otázkami.

- ? *Prožíváme v našem manželství v poslední době dobrý vztah?*
- ? *Daří se mi dobře komunikovat všechno nebo existují věci, o kterých nemluvím ze strachu, abych nezranil partnera?*

Své myšlenky si zapíšeme na papír nebo do sešitu, který si později navzájem vyměníme. Následně na základě poznámek nebo myšlenek otevřeme dialog v páru.

Můžeme se zkusit zabývat oběma nebo jen jednou otázkou, ale dávejme si velký pozor na správnou komunikaci (řící si vše bez zranění partnera) a na to, abychom správně naslouchali, abychom naslouchali srdcem.

POZOR: Nesklouzněme do obviňování a kritiky! Proto místo vyjasňování si věci a okamžitého představení své pravdy zkusme hodně poslouchat a klást si mnoho otázek, abychom se mohli co nejlépe pochopit. V tomto okamžiku se nesnažte určit, kdo má pravdu a kdo ne, ale poslouvejte se navzájem, snažte se pochopit. Vše ostatní přijde později.

(Duchovní obnova v teple domova)

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

18. ZAJÍMÁME SE O CHUDÉ A SLABÉ

Učení víry

- Svatou Katharine Drexelovou vedl Duch svatý a ona ho následovala.
- Když spolupracujeme s Bohem, přinášíme ovoce Ducha Svatého.

Podněty na poučení z každodenního života

- Když společně jako rodina plánujete zapojit do nějaké služby.
- Když se vaše dítě dívá film, televizní pořad nebo zprávy o škodlivých následcích sociální nespravedlnosti.
- Když vy, vaše manželka / manžel nebo jiný dospělý, kterého vaše dítě respektuje, mění zaměstnání a bude dělat v oblasti služeb, kde se přímo pomáhá lidem.

Katharine Drexelová (1858 - 1955) se narodila v bohaté pensylvánské rodině. Rodiče jí stále vštěpovali, že s velkým bohatstvím přichází i velká zodpovědnost. Po jejich smrti Katharine procestovala celou zemi a viděla utrpení mnoha lidí, zejména původních obyvatel Ameriky a Afroameričanů. Rozhodla se použít své bohatství k tomu, aby jim pomohla. Katharine odešla do Říma, kde požádala o setkání papeže Lva XIII. Poprosila ho, jestli by nemohl poslat misionáře, aby jí pomáhali starat se o chudé. Papež jí odvětil: "Proč se misionářkou nestanete vy?" Katharine pochopila, že je povolána k větším věcem, než jaké dělala dosud. Vedená Duchem Svatým na papežův podnět zasvětila svůj život pomoci lidem v nouzi. Po návratu do Ameriky založila řád Sester od Nejsvětější svátosti

a slíbila, že po celý svůj život bude "matkou a služebnici" původních obyvatel Ameriky a Afroameričanů. Vynaložila miliony ze svého majetku, aby založila šedesát škol a sociálních center pro děti původních amerických obyvatel na Západě a pro Afroameričany na venkově i ve velkých městech na jihu Spojených států. V roce 1915 založila se svými spolusestrami Xavier University v New Orleans, která byla první katolickou institucí vyššího vzdělávání pro Afroameričany v USA. Zajišťovala i jídlo a oblečení pro chudé. Katharine Drexelová zemřela v roce 1955 a papež Jan Pavel II. ji prohlásil za svatou 1. října 2000.

Začátek rozhovoru

Katharine Drexelová se učila odpovědnosti od svých rodičů. Prodiskutuj se svým dítětem, jak byste vy jako rodina mohli citlivě a zodpovědně pomáhat méně zabezpečeným lidem ve vašem společenství.

Jak navázat na téma

Příběh Katharine Drexelové může u některých rodičů vyvolat pochybnosti, zda povzbuzovat své děti k práci v službě ubohým, nemocným, starým nebo jiným lidem na okraji společnosti: "Katharine se sice vzdala svého bohatství - ale pokud udělá totéž mé dítě, kde je napsáno, že neskončí v bídě, v nepohodlí a v nejistotě?" Zde je třeba si uvědomit důležitou věc a to, že Katharine jednala na základě vnuknutí **Ducha Svatého** a díky tomu začala na svém díle spolupracovat s Bohem. Vědomí, že Bůh je s tebou v tom, co děláš, tě osvobodí od strachu, poskytne ti Boží ochranu a do hloubky duše tě naplní pokojem.

Je třeba mít na paměti i to, že odpovědnost při pomáhání jiným lidem znamená, že jsme podle potřeby kdekoliv a kdykoliv k dispozici tam, kde nás vede Duch Svatý. To si však vyžaduje, abychom jeho hlas v sobě poslouchali velmi pozorně, protože nejsme povoláni dělat na této zemi všechno; máme plnit pouze to poslání, které je určeno právě nám. Pomáhat druhým máme do takové míry, pokud to nějakým způsobem neškodí nám - máme totiž milovat i sebe sama. V tom případě zaujmeme postoj duchovní sounáležitosti s potřebnými a s lidmi, kteří žijí na okraji společnosti. S tímto vysvětlením můžeš svého syna či dceru upřímně povzbudit k tomu, aby šli tam, kam je vede Duch Svatý.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Ovoce Ducha Svatého: Gal 5, 22-23.

Co na toto téma říká Církev

Biblický kořen slova Duch je ruah, což znamená "dech" nebo "vítr". Duch Svatý je důkazem, že Bůh v tomto světě stále jedná. V Novém zákoně se projevuje v symbolech, jako je silný vítr, ohnivé jazyky nebo sestupující holubice. Všimáme si především nepředvídatelnosti a neomezenosti jeho působení, protože Duch Svatý je "oživovatelem" a hybnou silou Boží vůle a našich skutků, když jednáme tak, jak nás on vede.

Ježíš sesílá při Letnicích svým učedníkům Ducha Svatého, který se nad hlavou každého z nich zjevuje v podobě ohnivých jazyků. To bylo znamením, že učedníci mají jít do světa a šířit Ježíšovo poselství.

Ježíš neposlal Ducha Svatého pouze svým přívržencům v prvotní Církvi, ale sesílá nám ho i dnes - aby byl v nás a aby nás vedl. Duch Svatý v nás jedná a pomáhá nám růst ve víře. Když ho pozorně nasloucháme a dovolíme mu, aby vedl a usměřňoval naše skutky, přinášíme jeho ovoce. Ovoce Ducha svatého je: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost. Když jednáme ve spolupráci s Duchem Svatým, výsledkem našich skutků je ovoce Ducha Svatého.

Krátká modlitba s dítětem

Víme, jak důležitou roli sehrál Duch Svatý v růstu prvotní Církve. Stejně důležitou roli hraje v našem životě i dnes. Děkujeme Ježíši za to, že nám poslal Ducha Svatého:

Ježíši, můj pomocníku, děkuji ti za to,
že mi posíláš svého Ducha Svatého,
aby mě povzbuzoval na cestě.
Dej, abych si vážil přítomnosti Ducha Svatého
ve svém životě.
Amen.

Co jsme prožili

Tábor

Od 8. - 22. července 2016 jsme byli s naším panem farářem na táboře v Bukové u Protivanova. Spali jsme ve stanech, které byly postaveny v lese za malým potůčkem. Několikrát pro nás Otec Pavel sloužil v kostele v Bukové mši svatou. Každý den začínal rozcvičkou a modlitbou u snídaně. Poté jsme vztyčili táborovou vlajku a dopoledne hráli různé hry např. kafe, lišky a poznávací hry. Po obědě, který nám připravovali Iveta a „Pivson“, následoval odpolední odpočinek, během kterého jsme se scházeli a povídali si. Odpoledních hry zpestřovaly soutěže o táborové peníze, za něž jsme si mohli koupit nějaké sladkosti. Večerka byla stanovená na 22:00, přes noc jsme se po 1 hodině střídali na hlídce.

První týden nám počasí nám přálo, pak se ale zhoršilo a 4 dny pršelo. Celodenní program se proto přesunul do velkého hangáru. Díky několikadennímu dešti se z malého potůčku stal potok, ve kterém se pak dalo koupat.

Všichni jsme si odtud dovezli spoustu zážitků např. ze hry O poklad, kopřivových tanečků a dobrého jídla.

Poděkování patří vedoucím a všem, kdo se podílel na přípravě tábora.

Pavla Matoušková

Poutě o prázdninách

Léto v našich farnostech bohaté na poutní mše svaté. Připomeňme si poutní mše svaté, kterých jsme se mohli zúčastnit.

Žehnání obecních symbolů v Lubném

Dne 25. června se v malé vesničce Lubné konala velká slavnost. Ve 14:00 vyšel od obecního úřadu průvod směrem ke kapli zasvěcené Panně Marii, doprovázený "Bystřickou kapelou". V čele průvodu byly neseny obecní symboly, prapor a znak, na kterých je vyobrazena "heraldická lilie".

Průvod směřuje od obecního úřadu ke kapli zasvěcené Panně Marii

Po úvodním proslovu začala mše svátá, kterou celebroidal otec Pavel. Při ní požehnal obecní symboly. Jeho pěkná slova v nás zanechala hluboké dojmy. Bohoslužbu zkrášlili zpěváci a hudebníci ze sousední vesnice Níhova a také "Bystřická kapela".

Po mši svaté byli všichni pozváni do prostor obecního úřadu, kde bylo připraveno bohaté pohoštění. K tanci a poslechu hrála až do pozdních večerních hodin "Bystřická kapela".

Za nádherného slunečného počasí jsme v hojném počtu prožili krásné chvíle v blízkosti Panny Marie, mocné přímlykyně a ochránkyně této vesnice.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za vedení mše svaté, paní starostce obce, členům zastupitelstva a všem, kteří obětovali svůj čas a s nesmírnou chutí a láskou zorganizovali opravdu pěknou akci pro dobro nás všech.

Jana Jurná

Žďárec

V neděli 3. července se ve slavnostně vyzdobeném farním kostele sv. Petra a Pavla ve Žďárci konala poutní mše svatá. Obětní dary přinesly dívky v krojích. Věřící zaplnili nejen kostel ale i prostor před ním. Po skončení mše svaté bylo připraveno malé pohoštění – víno a koláčky.

Dívky v krojích přinášejí obětní dary

Skryje

V úterý 5. července zaplnili věřící prostranství před kapličkou sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích, aby svojí přítomností na bohoslužbě oslavili slavnost Slovanských věrozvěstů. Po mši svaté pan farář P. Pavel Křivý posvětil nově vymalovanou kapličku a opravený kříž.

Pohled do nově vymalované kapličky sv. Cyrila a Metoděje ve Skryjích

Kaly

V sobotu 23. července se konala poutní mše svatá na Kalech. Zdejší kaple je zasvěcena sv. Máří Magdaléně.

Litava

V sobotu 30. července v 16 hodin odpoledne byla slavena poutní mše svatá k patronce kapličky svaté Anně.

Poutní mše svatá u kapličky sv. Anny na Litavě

Bor

Poutní mše svatá u kaple Panny Marie v Boru

Poutní mše sloužená panem farářem P. Pavlem Křivým se konala v kapli zasvěcené Panně Marii v sobotu 13. srpna 2016 v 10 hodin. Mši doprovodily elektronické varhany, na které hrála p. A. Balášová a zpěv p. H. Bednářové. Mše se zúčastnilo asi 20 věřících nejen z Boru. Po obřadu pozvala pana faráře na pohoštění p. V. Šilhanová.

Zbyněk Holeček

Horní Loučky

Dne 13. srpna jsme se shromáždili u kapličky v Horních Loučkách, abychom slavili poutní mši svatou ke Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Začala v 15:00 a celebrou ji otec Pavel. I když se počasí tvářilo všelijak, nerozpršelo se, a tak jsme mohli prožívat krásné chvíle s Bohem a s Pannou Marií Nanebevzatou, patronkou této kapličky i celé vesnice. Po mši svaté se rozdávaly výborné koláče od šikovných hospodyněk.

Jana Jurná

Poutní mši svatou v Horních Loučkách celebrou otec Pavel

Tišnovská Nová Ves

V sobotu 20. srpna dopoledne se ve slavnostně vyzdobené kapli zasvěcené Panně Marii v Tišnovské Nové Vsi konala poutní mše svatá, kterou celeburoval pan farář P. Pavel Křivý.

Slavnostně vyzdobená kaple Panny Marie v Tišnovské Nové Vsi

Újezd u Tišnova

"Svatý Jiljí, oroduj za nás!"

Dne 27. srpna jsme uctili slavnostní mší svatou, kterou celeburoval v 9:00 otec Pavel, patrona filiálního kostelíka v Újezdě i patrona celé vesnice, svatého Jiljího. Kostel byl k tomuto účelu krásně vyzdoben. Bohoslužbu doprovázel svým zpěvem i hudbou chrámový sbor z Dolních Louček.

Poté jsme se průvodem vydali k nově zrekonstruovanému křížku uprostřed vesnice z roku 1880, který otec Pavel posvětil. I tento obřad doprovázel sbor z Dolních Louček. Po skončení obřadu pan starosta pozval na pohoštění do prostor obecního úřadu.

S modlitbou na rtech a s požehnáním otce Pavla jsme zahájili naše společné sezení, a pak jsme se pustili do výtečného oběda, který pro nás hospodyňky připravily.

Za nádherného slunečného počasí a v hojném počtu jsme dokázali vytvořit jednu velkou farní rodinu, jedno velké společenství Božích dětí, které jde cestou víry, lásky a naděje, cestou za Kristem.

Otec Pavel posvětil zrekonstruovaný kříž

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi za krásná a povzbudivá slova, chrámovému sboru u kostela sv. Martina v Dolních Loučkách, panu starostovi a všem obětavým duším, jejichž láska, trpělivost a ochota pomáhají všude tam, kde je třeba přiložit ruku k dobrému dílu.

"Svatý kříži, tebe ctíme, lůžko Pána Ježíše..."

Jana Jurná

Řikonín

V letošním roce byla sloužena poutní mše svatá i v Řikoníně. U kapličky sv. Jiljí se sešli místní farníci i farníci z blízkého okolí, aby se účastnili mše svaté, která

byla sloužena otcem Pavlem v 15:00. Slunečné a opravdu velmi teplé počasí nikoho neodradilo, jako ochranu proti vydatnému sluníčku si farníci přinesli deštníky.

Zpěv duchovních písní se rozléhal celou vesnicí a pan varhaník Jarek z nás musel mít radost. A protože platí: "Kdo zpívá, 2x se modlí," dnes to platilo i v Řikoníně. Všichni vydrželi to veliké parno a určitě si odnášeli nezapomenutelné zážitky a vzpomínky do svých domovů. Po mši svaté byli farníci pohoštěni chutnými koláči.

Upřímné poděkování patří úplně všem. Prosme sv. Jiljího, patrona řikonínské kapličky, o mocné orodování a děkujeme mu za jeho lásku k nám.

Jana Jurná

Farníci zaplnili prostranství před kapličkou sv. Jiljí v Řikoníně

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti jsme postoupili do roku 1963. Farářem ve Žďárci v tomto roce byl P. Bohumil Pešek. Po několika letech se ve farní kronice opět objevují fotografie - tentokrát z 1. svatého přijímání.

Léta páně 1963

Začátek roku 1963 byl ve znamení kruté zimy, která způsobila mnoho škod, zejména ve městech lidé strádali zimou, protože doprava byla ztenčena a nebylo

uhlí. Jarní práce byly opožděné, ale poněvadž nastalo velmi pěkné počasí podařilo se včas zasít. 28. duben, 5. a 12. květen – tyto 3 neděle byly prohlášeny za všední dny – mše sv. byly ráno v 7 a odpoledne v 5 hod. protože také děti musely do školy. V dubnu přijeli zástupci „Dřevopodniku“ prohlédnout varhany. Přijedou v září provést generální opravu, která si vyžádá náklad 3000 Kčs.

22. dubna měla rodina Krézkova z Tišnovské Nové Vsi smutný den. Rodiče s malými dětmi vypalovali trávu na mezích. Pojednou začal chytat okraj lesa, rodiče běželi hasit tento úsek. Osmiměsíční Vladimír zůstal na mezi. Rodiče pilně zaujati hašením si nevšimli, že požár se dostal do blízkosti dítěte a že začalo hořet. Utrpělo popáleniny a zemřelo.

Dne 3. června 1963 zemřel svatý Otec Jan XXIII. Vykonal mnoho ve svém vznešeném úřadě. S úctou k němu shlíželi všichni národové a všichni státníci.

Jeho nástupcem se stává Pavel VI. vlastním jménem kardinal Montini. Zvolen byl 21. 6. 1963. Pokračuje ve šlépějích svého předchůdce Jana XXIII.

Dne 22. listopadu 1963 byl zastřelen v Dallasu ve státě Texas americký prezident John Kennedy. Byl to první katolický prezident USA. Byl to znamenitý státník a neúnavný bojovník za věc Míru a pokoje ve světě.

První svaté přijímání 19. května 1963

Začátkem prosince skončila II. část vatikánského koncilu, který zahájil Jan XXIII a v němž pokračuje Pavel VI. Naše delegace vedená bisk. Tomáškem a Nécseyem si vede velmi dobře. Zejména diskuse Dr. Tomáška vzbudila pozornost ve světě. Pokračování sněmu bude příští rok v září nebo říjnu.

* * * * *

Na první zasedání se do Vatikánu sjelo téměř tři tisíce biskupů z celého světa. Své zastoupení zde ale podle očekávání neměly komunistické státy, pouze polští, východoněmečtí a jugoslávští biskupové zde byli v plném počtu. Z Československa na koncil mohli odcestovat pouze čtyři biskupové, slovenští Nécsey, Pobožný a Lázik, a s nimi František Tomášek.

Zpracoval: R. Mašek

Lidové zvyky a obyčeje v září

Tak, jak je popisuje Vlastimil Vondruška ve své knize.

8. září - Narození Panny Marie

V předvečer tohoto svátku se ve vinařských krajích, především na jižní Moravě, “zarážela hora”. Hotař (hlídač) šel ráno do kostela ke zpovědi, nechal posvětit kytici polních květů. Na špici dlouhé tyče nabodl jablka a upevnil na ni kytici.

U vinohradu vykopal jámu, přes ni položil tuto tyč, na ohni spálil kytici z loňského roku. Pak přišel průvod hospodářů vedený starostou, třikrát obešel jámu, která se pokropila svčenenou vodou, a všichni se pomodlili Otčenáš, Zdrávas a modlitby ke sv. Urbanovi, patronovi vinařů. Každý, kdo na vinici pracoval, vložil do jámy tři pěkné hrozny. Pak se zaházela a vztyčila se tyč s kyticí na znamení, že od této chvíle je vinohrad „zaražen“ - zavřen. Nikdo do něj až do vinobraní nesměl vstoupit.

28. září - Sv. Václav

Svátek sv. Václava uctívala celá země. Konaly se slavnostní mše i lidové veselice, poutě, posvícení. Den sv. Václava byl významným datem hospodářského roku - v některých krajích končila toho dne služba čeledi a uzavíraly se smlouvy pro následující rok (i když se toto odbyvalo většinou až na sv. Martina). V kopcovitých krajích končila obvykle toho dne pastva na salaších a stáda se vracela do níže položených vsí do chlévů k prezimování. Od sv. Václava bývalo na venkově povoleno pást dobytek i na strništích, úhorech a dalších místech. - Na Plzeňsku se toho dne odbyval svátek hospodářské čeledi. Čeledíni a děvečky volili na návsi chudého krále, chudou královnu a dvořany. Jejich průvod pak obešel se zpěvem ves a prosil hospodáře o dárek. Z výslužky se večer uspořádala v šenku společná hostina. Toho dne se sporadicky konala také oprava kohouta (prováděná jinak o masopustu).

PRO DĚTI

Na cestě

s osmým přikázáním

nám správný směr budou ukazovat příkazy Desatera.

8. Nepromluviš křivého svědectví proti bližnímu svému.

KLAVÍR

"Dnes nemám klavír," oznámil Erik hned ve dveřích a tiše zmizel do dětského pokoje. Pustil si počítač a za chvíli se vznášel na stíhačkách místo na hudebních tónech. Prolétá právě nad mořem, když zazvonil telefon. Erik se nedal vyrušovat. Pustil automatického pilota a prožíval radost z letu.

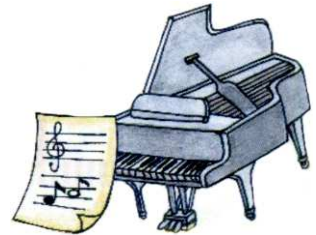
"Tak ty dnes nemáš klavír?" Mámin hlas shodil Erika z oblaků přímo do středu pokoje.

"No, možná i mám, ale asi nemám. Nevím přesně," motal páté přes deváté.

"Abys přesně věděl, týden nesáhneš na počítač. Ťukat budeš do klavírových kláves. Nejlepší bude, když začneš hned teď!" Máma rázně vyšla z pokoje. Před chvílí volala paní učitelka klavíru, že sice čekala Erika, ale i tak by měl zkrácenou hodinu.

Z vedlejšího pokoje se ozvaly první tóny stupnice. Máma se usmála a sama pro sebe si řekla:

"Lhát se opravdu nevyplácí."

Značkový úkol:

Existuje jedno tajemství, které je posvátné a pod žádnou záminkou se nemůže prozradit. Napiš nám, o jaké tajemství se jedná.

Pravdivost nebo pravdomluvnost je ctnost. Člověk žije podle pravdy tehdy, když je upřímný a pravdivý ve svých slovech i skutcích. Jedná vždy přímo a snaží se za všech okolností vyhnout přetvářce, dvojtvárnosti a pokrytectví.

Nejpřímějším proviněním proti pravdě je mluvení nepravdy, abychom oklamali svého bližního. Každé provinění proti pravdě vyžaduje nápravu.

Dívky si pravdivě vyprávějí o tom, která kolik hodin chyběla ve škole. Dohromady chyběly 90 hodin. Pokud seřadíš dívky od té s nejmenším počtem zameškaných hodin po tu s největším, první písmena jejich jmen ti řeknou, jak voláme nejpřímější provinění vůči pravdě. Kolik hodin chyběla každá z nich?

Církev s největší péčí sesbírala svědectví o těch, kteří šli až do krajnosti, aby dosvědčili svou víru a také vlastní život dali jako oběť za Pravdu. Vyjmenuj alespoň pět mučedníků. Víš o nich něco?

Obrázky se pyšnily tím, co jim nepatří. Seřad' správné dvojice pomíchaných obrázků. Pokud vyměníš i písmena a vepíšeš je do čtverců u obrázku - dvojici, po seřazení podle čísel najdeš chybějící slovo.

Osmé Boží přikázání zakazuje překrucovat pravdu, nepřipouští lež, pomluvy a osočování. Každý člověk by měl toužit poznat pravdu a jít za tímto poznáním.

Splním ho, pokud

- miluji pravdu;
- mluvím pravdu;
- přiznám, když jsem udělal něco špatného;
- neprozradím svěřené tajemství;
- splním slib, který jsem dal.

Porušuji jej, pokud

- nactiurhám (zbytečně říkám špatné věci o druhých);
- pomlouvám (mluvím nepravdivé, špatné věci o druhých);
- lžu;
- vymýšlím si, abych se vyhnul trestu;
- žaluji.

Křesťan se nemá stydět za svědectví své víry. Nemáme se bát vyznat Krista - nejen svými slovy, ale i skutky. Ať z našeho života opravdu září pravda, kterou je Kristus!

Jendovi se zdá o nejvyšším svědectví, které sahá až po smrt. Když uspořádáš okna podle fází Měsíce, dozvíš se, jak se toto svědectví víry nazývá. První písmeno má Jenda na tričku ☺.

Každý člověk si zaslouží, abychom si ho vážili. Proto se nemáme snižovat k žádnému nerozváznému posuzování, pomlouvám a osočování druhých lidí.

Abychom se vyhnuli tomuto škodlivému chování, snažme se vždy na svém bližním hledat dobré stránky, vždyť každý člověk má dobré vlastnosti. Važme si jich a mluvmě o nich. Vyhněme se však lichocením, pochlebování a povolnosti, abychom druhého neutvrzovali v jeho zlých skutcích a nesprávném chování.

Častým zlem bývá ironie, kterou použijeme k tomu, abychom zlomyslně zesměšnili některý rys našeho bližního. I holedbání a je proviněním se proti pravdě.

Co nás čeká

V církevním životě

Setkání s misionářem

11. září v 18:00 mše svatá v Dolních Loučkách - slouží misionář P. Jiří Brabec LC z Mexika, po mši svaté beseda s misionářem v Pastoračním centru na faře v Dolních Loučkách.

Pout' v Ostrově

28. září v 15:00 hod.

Náboženství pro rodiče

Protože rodiče jsou prvními zvěstovateli víry pro své děti a Kodex církevního práva je klade na první místo vzhledem k přípravě na 1. svaté přijímání (kánon 914), bude letos i náboženství pro rodiče těchto dětí, neboť na nich bude ležet hlavní „tíha“ přípravy k přijetí této svátosti. Pro rodiče dětí, které by měly přistoupit poprvé ke sv. přijímání, bude tato příprava **povinná**, pro ostatní zájemce dobrovolná. První setkání bude v neděli 25. září v 15:00 v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Ve světském životě

Den seniorů

2. října v Pastoračním centru na faře v Dolních Loučkách, cimbálová muzika, dobré víno, ...

Murphyho zákony: Seznamovací inzeráty v KT I

Murphyho zákon seznamovacích inzerátů

Čím více inzerované zbožnosti, tím větší čekejte doma peklo.

Varování prof. T. Marného ženěichtivým mužům:

V rubrice „Seznámení“ lze nalézt vedle doslovných perel i vysoce podezřelé nabídky, na něž mohou reagovat jen naivkové či životem nepoučitelní zoufalci. Pro záchranu alespoň některých jsem zadal odborné posouzení vzorků pochybné inzerce renomovanému psychoznalci. Komu je ještě pomoci, tomu patří následující rady:

Psychologický rozbor vzorků inzertní seznamky z pera PhDr. Silvermanna:

„...hluboce věřící žena z Moravy, životem i lidmi zklamaná... zn. Naděje ve dvou“

Za podobným autoportrétem se zpravidla ve skutečnosti skrývá:

- ženština s identitou „oběť nespravedlivého zacházení druhých“;
- osoba zahořklá, zanedbaného zevnějšku a neurčitého věku;
- evidentně dělá vše pro to, aby zklamaná a osamělá mohla zůstat;
- všichni muži jsou pro ni nezodpovědná povrchní individua a nenapravitelní sobci, kteří myslí jen na „to jedno...“;
- psy a kočky bude mít raději než vás, protože „zvířata jsou lepší než lidi“;
- manželské radovánky lze očekávat spíše od delfína nežli od této subtilní bytosti;
- latentní pozitiva případného sňatku - v příbuzenstvu se může vyskytovat strýček zvaný ostuda rodiny, vlastníci útulný vinný sklípek

Murphyho zákony: Seznamovací inzeráty v KT II

„... jen Bůh ...zn. Najdu tě?

Má-li někdo vdavekchtivý už ve vývěsním štítě, že „Bůh sám stačí“, buďte mimořádné opatrní:

- za inzerátem se nepochybně skrývá aspirantka vysoké mystiky;
- na důvěřivého muže čeká „vzrušující“ život, sestávající z účasti na mnoha poutích, duchovních cvičeních a příležitostných soukromých zjeveních partnerky;
- zapomeňte, jak vařila maminka, a na dobré jídlo vůbec; v manželství s takovou bytostí se nebude otročit břichu ani jiným vášním;
- „Můj dům, můj klášter!“ bude sálat z každého koutu vašeho bytu, připomínajícího katakomby z prvokřesťanských dob;
- na dovolenou budete jezdit na exercicie nebo ke známým sestřičkám, případně obojí zároveň;
- hodí se k ní jedině živý světec;
- ti však, jak vyplývá ze statistik kanonizačních procesů, v manželství většinou nežijí.

T. Marného parafráze na zlaté Pavlovo pravidlo:

„Jsi bez ženy? Žádnou takovou nehledej“

(srov. 1 Kor 7, 28)

*Z knihy **Murphyho zákony o církvi**, Tomáš Marný z Bludovic*

* * * * *

I když se ale oženíš anebo když se dívka vdá, není to žádný hřích. Jen se vás snažím ušetřit běžných potíží. (1 Kor 7, 28)